

๑

ยามอรุณรุ่ง

นกระจิบคูร์กส่งเสียงเจื้อยแจ้ว สะบัดปีกแปร่งขนอยู่บนต้นหางนกยูงฝรั่งที่กำลังออกดอกบานสะพรั่ง ก่อนจะกระพือปีกหนีด้วยความตกใจเมื่อมีกระรอกสีเทาโผล่เข้ามา สัตว์สี่เท้าวิ่งๆ หยุดๆ ไปตามกิ่งไม้ พร้อมกับมองเข้าไปผ่านหน้าต่างบ้านหลังงาม

สายลมยามเช้าลอดเข้ามาในห้อง ทำผ้าม่านลูกไม้สีขาวขยับปลิว เผยให้เห็นสาวน้อยในชุดนักศึกษาสีขาว กระโปรงจีบรอบสีด้า กำลังหมუნตัวอยู่ที่หน้ากระจกเงา เธอมีดวงตากกลมโตสดใส ปากนิด จมูกหน้อย แก้มนวล เป็นสีชมพูระเรื่อโดยไม่ต้องเสริมแต่ง ซึ่งแม้จะมีใครบอกว่าเธอหน้าตาดี แต่ 'เอื้อมดาว' ก็ไม่ได้ใส่ใจในการแต่งหน้าแต่งตัวเท่าไรหรอก หญิงสาวเลือกทำเพียงแป้งตลับและลิปกลอส ส่วนทรงผมก็รวบมัด ไม่ได้ย้อมดัดตามแฟชั่นวัยรุ่น

ร่างเล็กหมุนตัวอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าเรียบบร้อย จึงหยิบยามผ้าฝ้ายใบเดิมที่เธอโปรดปรานเป็นพิเศษ เพราะเป็นงานฝีมือจากชาวบ้านที่แม่แจ่ม

ต่อให้ใครเอาระเป่าแวนด์เนมราคาแพงมาแลกก็ไม่ยอม

เจ็ดโมงครึ่ง เอื้อมดาวเดินออกจากห้อง แสงสีทองของวันใหม่ส่อง
ทักทายมาทางหน้าต่างซ้ายมือก่อนจะถึงทางลงบันได เธอหยุดมองทิวทัศน์
ด้านนอก ผืนป่าสีเขียวชอุ่มถูกลีเหลืองของแสงตะวันแต้มแต่ง ที่เห็นอยู่ไกล
ลิบๆ คือแสงทองของพระธาตุดอยสุเทพ เอื้อมดาวชอบมองทุกอย่างผ่าน
หน้าต่างนี้ มันทำให้เธอรู้สึกว่ามี ความหวังที่งดงามรออยู่

สาวน้อยมีความสุข คิดไม่ผิดที่ตัดสินใจมาเรียนไกลถึงที่นี่...

‘เชียงใหม่’ เมืองงามที่เธอตกหลุมรักตั้งแต่ตอนเด็กครั้งที่ได้ติดตาม
ครอบครัวจากกรุงเทพฯ มาเยี่ยมคุณปู่คุณย่า บ้านไม้หลังใหญ่ครึ่งปูน หลังคา
ประดับกาแลและแกะสลักไม้ตรงชายคาอย่างประณีตตามแบบสมัยนิยมเมื่อ
ยี่สิบปีก่อน นอกจากนี้ด้านหลังบ้านยังมีสวนผลไม้ ล้อมรอบไปด้วย
ธรรมชาติ คุณปู่คุณย่าบอกเสมอว่า ถ้าเธอมาอยู่เชียงใหม่ ท่านทั้งสองจะ
ยกบ้านหลังนี้ให้

พอมองทิวทัศน์ยามเช้าจนอิ่มใจ หญิงสาวจึงเดินลงบันไดมาที่ห้อง
รับแขก หันไปยิ้มและยกมือไหว้เจ้าของบ้านทั้งสองบนกรอบรูปที่ติดผนัง

“หนูไปเรียนก่อนนะคะ”

คุณย่าจากไปด้วยโรคมะเร็งตับ ตอนที่เธอเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น คุณปู่เมื่อต้องอยู่คนเดียวก็เกิดภาวะซึมเศร้า ท่านตรอมใจและเสีย
ชีวิตตามหลังจากนั้นอีกสามปี บ้านหลังนี้จึงไม่มีใครอยู่

เมื่อเอื้อมดาวเรียนจบชั้นมัธยมปลาย เธอก็สอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์
ของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในเชียงใหม่ จึงไม่ลังเลเลยสักนิดที่จะบอกกับ
ครอบครัวว่า จะมาเรียนต่อและอยู่ที่บ้านของคุณปู่คุณย่า แน่หนอนว่าไม่มี
ใครคัดค้าน

อันที่จริง...เรียกว่าไม่สนใจน่าจะดีกว่า เพราะแม่เอื้อมดาวจะเป็นลูก
คนโต แต่สถานะของเธอในครอบครัวกลับไม่ค่อยมีตัวตนสักเท่าไร

‘ประยงค์’ พ่อของเธอทำงานเป็นหัวหน้ากองของหน่วยงานราชการ

แห่งหนึ่ง มีชีวิตธรรมดาไม่หือหาว นั่นเองที่ทำให้ ‘สายหยุด’ แม่ของเธอ เกิดความเบื่อหน่าย ตัดสินใจกู้หนี้ยืมสินเพื่อไปทำงานกับญาติที่อเมริกา ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีกว่าที่คิด ทำงานที่เมืองนอกไม่กี่ปี คุณแม่ของเธอ ก็ปลดหนี้ทุกอย่าง ทั้งของตัวเองและสหกรณ์ออมทรัพย์ของสามี แถมยังมีเงินเก็บไว้ใช้ฉุกเฉินครอบครัวอีกด้วย

ส่วน ‘พรามุก’ น้องสาวของเธอ แรกทีเดียวบิดาอยากให้เรียนต่อ ด้านบัญชี เรียนจบมาจะได้ฝากให้เข้ารับราชการ ทว่าวัยรุ่น พ่อเห็นเส้นทางที่มารดาเดินไปแล้วมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าอยู่ในประเทศ พรามุกก็เริ่มมีใจ เอนเอียงที่จะขอไปอยู่กับแม่ที่เมืองนอก จบมัธยมปลายก็มีโครงการว่าจะไปเรียนต่อที่นั่น โดยมีแผนที่จะบินไปหาแม่ปลายเดือนนี้ ทุกคนไม่ขัด เพราะพรามุกเป็นเด็กน่ารัก ช่างพูดช่างเจรจาตั้งแต่เด็ก อยู่ที่ไหนใคร ก็ตามใจ แถมผลการเรียนก็โดดเด่นกว่า จึงเป็นอีกเหตุผลที่เอื้อมดามักจะ กลายเป็นคนที่ถูกลืม

แต่อย่างไรก็ตาม หญิงสาวก็ไม่เคยนึกอิจฉาน้อง ไม่โกรธ ไม่แค้น ซึ่งนี่แหละเป็นข้อดีของเธอ

เอื้อมดามหิบบรองเท้าผ้าใบคู่เดิมมาใส่ เพื่อนผู้หญิงในคณะหลายคน ตำหนิที่เห็นเธอยังสวมรองเท้าคู่นี้ เพราะว่ามันปีสองแล้ว พวกเขาสามารถ แต่งตัวได้ตามใจ ไม่ได้มีกฎเคร่งครัดเหมือนปีหนึ่ง แต่เอื้อมดามตอบเพียง ว่า รองเท้าคู่นี้ใส่สบายเท้า และเหมาะกับสไตล์ผู้หญิงที่เรียนด้านศิลปะ

เธอเรียกว่าความเซอร์ แต่มีบางคนบอกว่ามันยิ่งกว่าคำว่า ‘เดิม’

ปิดประตูแล้วสาวเซอร์ก็จูงมอเตอร์ไซด์ฮอนด้ารุ่น Super Cub ซึ่งเป็นรุ่นที่เหมือนรถคันเก่าของคุณปู่ สตาร์ทรถและขับออกไป เริ่มต้นชีวิตใหม่อีกวัน

หญิงสาวปิดคันเร่งมุ่งหน้าไปทางมหาวิทยาลัย ผ่านแมกไม้เขียวชอุ่ม ของสองข้างทาง ดอยสุเทพตรงหน้าตั้งตระหง่านตัดกับท้องฟ้าสีสดใสสบายตา ขับรถเข้ามาถึงย่านชุมชน เธอก็ส่งยิ้มทักทายคนไปทั่ว รวากับ ‘เบลล์’

นางเอกในฉากเปิดตัวของการ์ตูนเรื่อง โหมงามกับเจ้าชายอสูร

แต่แล้วเอื้อมดาวก็ต้องเบรกรถตัวโง่ เหตุเพราะมีชายร่างใหญ่กำลังเดินตรงมาขวางหน้า

“ไ้บบ้า! อยากตายหรือไง” สาวน้อยแสนเซอร์ไววาย “ทางเท้ามีทำไมไม่เดิน คนขับรถมาเร็วๆ ไม่ทันมอง เกิดพุ่งชนขึ้นมาจะทำยังไง”

สาวตัวเล็กลงจากรถไปยืนกอดอกบ่นด่าคนตัวใหญ่จอตๆ จนคนละแวกนั้นหันมามอง ขณะที่ชายหนุ่มยืนนิ่งอยู่นาน ก่อนจะเสยผมที่ยาวประปรายเผยให้เห็นแวตาคมกริบ จมูกโต้งเป็นสัน ใต้ใบหน้าเรียบเฉยนั้นเดาไม่ออกว่าคิดอะไรอยู่ เขาเดินไปที่รถของเอื้อมดาว ก่อนจะจ้องหน้าหญิงสาวไทยมุงจ้องตาไม่กะพริบ กระทั่งเขาก้าวขึ้นรถ เอื้อมดาวจึงกระโดดนั่งซ้อนท้าย ก่อนสารถจะขับรถจากไป โดยที่หญิงสาวยังบ่นเป็นชุด

“จะบ่นอะไรมากมาย ไม่อายคนเขาหรือไงวะ” ชายหนุ่มค่อยๆ ผ่อนคันเร่งเมื่อเห็นว่าพื้นที่เขตชุมชนแล้ว

“หือ...เมื่อกี้มีคนมองเราด้วยเหอ” คนขับบ่นยังไม่รู้ตัว คิดว่าที่ทำอยู่เป็นเรื่องปกติ ทุกวันที่มีเรียนตรงกัน เอื้อมดาวมักแวะรับเขาไปด้วยทุกครั้ง เพราะบ้านของชายหนุ่มอยู่ทางผ่านไปมหาวิทยาลัยพอดี

“เสียงดังเป็นแจ๊ตี่นไฟขนาดนั้น ใครก็มองสิ”

“อะไรกัน คนแถวนี้ก็น่าจะชินแล้วหรือเปล่าวะ ฉันก็มารับแก็แบบนี้มาตั้งแต่ปีหนึ่งแล้วนะ” เอื้อมดาวยกไหล่ไม่ยี่พระ ภาพเธอกับเขาซ้อนรถมอเตอร์ไซด์กันน่าจะเป็นภาพที่ใครละแวกนี้เห็นจนชินตา

ชายคนนี่คือ ‘ลิปทิต’ หนุ่มเชียงใหม่โดยกำเนิด ครอบครัวทำธุรกิจผ้าไหมอยู่ที่อำเภอสันกำแพง แต่ก็มีบ้านเก่าอีกหลังอยู่แถวหลังมหาวิทยาลัย ชายหนุ่มมีส่วนสูงร้อยแปดสิบเซนติเมตร ตัวใหญ่กลมโต บ้าพลัง เล่นกีฬาได้ทุกชนิด เป็นคนหน้าดู พุดน้อย ต่อยหนักมาก แถมมีดีกรีเป็นพี่ว่ากของรุ่น

ถึงจะดูสายโหด แต่ลิปทิตก็ดันอยู่ในโหมดเพื่อนสนิทของเอื้อมดาว

เธอเรียกเขาว่าไอ้ล่า เพราะตัวใหญ่ ถึก ล่ำเป็นควาย ส่วนเขาก็เรียกเธอว่า ยายต๋อง เพราะชอบเพ้อเจ้อ พูดจาปัญญาอ่อน

ลิปทิตคุนนำเกรงขาม แต่คนที่เขาจะยอมให้เสมอมิเพียงเอี่ยมดาว เท่านั้น มีหลายครั้งที่ชายหนุ่มเกิดอาการหัวร้อน คุมอารมณ์ไม่ได้ ต้องมีคนไปขอความช่วยเหลือจากเอี่ยมดาว ขานั้นพอรู้ข่าวก็ถลนกระโปรงมาต๋ามาเตือน ถ้ายังไม่ฟังก็ซัดฝ่ามือ ตบตีจนชายหนุ่มต้องถอยหนี สร้างความขบขันให้คนทั้งคณะ

แต่นั้นเป็นกรณีที่ลิปทิตเป็นคนผิด ในทางกลับกัน หากมีใครเข้ามาหาเรื่องชายหนุ่ม ก็เป็นเอี่ยมดาวอีกนั่นแหละที่สู้ไม่ถอย เคยมีเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่ง ทั้งสองไปซื้อของที่ตลาดหน้ามหาวิทยาลัย และดันไปเจอกลุ่มเด็กอาชีวะมาหาเรื่องลิปทิต ชายหนุ่มยังไม่ทันได้ยกหมัด เอี่ยมดาวก็สวมวิญญาณสก็อตตัวแม่ ทั้งตบ ทั้งต่อย จนเหล่าเด็กแว้นหนีแตกกระเจิง กลายเป็นตำนานที่ทุกคนต่างพูดถึง

คนหนึ่งกับ้าพหลัง อีกคนก็ทั้งต้องและเพี้ยน สมน้ำสมเนื้อกันดี

“หยุดก่อน ไอ้ล่า” อยู่ๆ เอี่ยมดาวก็ตะโกนลั่นจนชายหนุ่มต้องรีบเหยียบเบรก รดยังไม่ทันจอดสนิท หญิงสาวก็กระโดดลง และวิ่งปรู๊ดไปที่ดงดอกหญ้าข้างทาง “มาถ้ายรูปให้หน่อย วันนี้แดดสวย”

เพื่อนรักเอ๋ย ลิปทิตจึงไม่ปฏิเสธ รีบลงมาถ้ายรูปให้ ใช้เวลาเกือบสิบนาทีสำหรับการโพสท่า แต่เมื่อหยิบโทรศัพท์มาเช็กภาพ เธอก็บ่นอุบว่าฝีมือการถ่ายของลิปทิตไม่ได้เรื่อง เพราะเธอดูอ้วน ขาสั้น มีคางสองชั้น ก่อนที่จะบ่นยาวไปกว่านี้ ชายหนุ่มก็บอกว่าอยากกินกาแฟ เอี่ยมดาวจึงยอมขึ้นรถไปต่อ

ที่ร้านกาแฟใหม่มหาวิทยาลัย ลิปทิตยกแก้วเอสเปรสโซ่ขึ้นมาจิบ ทอดตามองสระน้ำขนาดใหญ่ตรงหน้า สายลมยามเช้าทำให้อารมณ์ดี ผิดกับเพื่อนรักที่กำลังทำคิ้วขมวด วุ่นอยู่กับการเลือกรูปไม่เสร็จเสียที

“รูปไหนก็ลงๆ ไปเถอะน่า ยังไงแกก็ไม่สวยสักรูปแหละ”

เอ๋อมดาวมองตาเขียว ก่อนจะตั้งใจใช้แอปพลิเคชันแต่งรูปยืดขาตัวเองให้ยาวและบีบหน้าให้เรียวได้รูป

“ที่เมื่อก่อนไม่เห็นสนใจเรื่องนี้” ลิปทิสเคยตามตรง เป็นไปได้ว่าผู้หญิงพอขึ้นปีสองอาจจะรักสวยรักงามมากขึ้น

“แจะไปจะรู้อะไร เราเป็นรุ่นพี่แล้ว ต้องมีภาพลักษณ์ที่ดี และปีนี้นะเว้ย น้องเตชิต ดาราซีรีส์ที่ฉันเป็นแฟนคลับมาเรียนคณะเราด้วย และเมื่อคืนเขาก็กดติดตามไอจีฉันแล้ว ฉันก็ต้องดูดีไว้หน่อยสิวะ” เพื่อนรักเอ่ยอย่างดีใจ

ลิปทิสถอนหายใจ “สภาพแบบนี้ น้องเขาคงประทับใจอยู่หรอก ผมนี้สระครั้งล่าสุดเมื่อไหร่วะ”

“ไอ้ล้า” เอ๋อมดาวชูเสียงต่ำ ชายหนุ่มจึงสนใจกาแพตรงหน้าต่ออันที่จริงเขาก็รู้นิสัยเพื่อนรักดีว่าเป็นตังซีรีส์วายพันธุ์แท้ พอมีนักแสดงตัวจริงมาเป็นรุ่นน้องในคณะ เอ๋อมดาวจึงคึกคักเป็นพิเศษ

“เออเนี่ย แล่วงานเลี้ยงขันโตกแจะแต่งตัวยังไงวะ” ลิปทิสหันไปถามเรื่องงานบายศรีผูกข้อมือรับขวัญน้องใหม่ประจำปีที่จะมีขึ้นอาทิตย์หน้า

“ก็ใส่เสื้อของคณะไง” เธอหมายถึงชุดพื้นเมืองที่ใส่ต้อนรับน้องสมัยปีหนึ่ง

“อ้าว ไม่แต่งแบบจัดเต็มไปเลยละ เพื่อน้องเตวิด...”

“เตชิต” หญิงสาวมองค้อนที่เขาพูดชื่อศิลปินที่รักผิด

“เออ นั่นแหละ ไอ้เด็กนั่นเห็นจะได้ประทับใจ”

“ฉันไม่กลัววะ” เอ๋อมดาวเสียงเบา แม้อยากจะสวย แต่ก็ไม่เคยมั่นใจในตัวเอง

“เฮ้ย นานทีปีหน เดี่ยวฉันยืมชุดของแม่ให้ ชินราคาเป็นหมื่นเลยนะเว้ย”

จริงๆ แล้ว เอ๋อมดาวก็คุ้นเคยกับครอบครัวของลิปทิสพอสมควร ไปสวีตตีพ่อกับแม่เขาตั้งแต่อยู่ปีหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไปมาหาสู่กันประจำ แวะ

กินข้าวด้วยกันบ่อยๆ เรื่องที่จะให้ยืมชุดผ้าไหมราคาแพงจึงไม่ต้องห่วง

เรื่องความสนิทสนมของทั้งคู่ทำให้ผู้ใหญ่ทางนั้นยังแอบแซว ว่าเธอเป็นผู้หญิงคนแรกที่ลืบทศพามาที่บ้าน มีความลึกซึ้งเกินเพื่อนหรือเปล่า ซึ่งทั้งสองก็ทำได้เพียงหันมองหน้ากัน ก่อนจะหัวเราะลั่นและบอกว่า ‘ไม่มีทาง’

“จะดีเหรวะ”

อีกฝ่ายแบ่งรับแบ่งสู้ ทว่าลืบทศก็ยังคงย่นคະຍອພະທີ່คิดในใจ หากยายต้องแต่งชุดล้านนาแบบจัดเต็ม คงตกดีไม่น้อย

ทันทีที่นักศึกษาสาวในชุดเจ้านางผู้สูงศักดิ์ก้าวเข้ามาในงาน บรรดาเพื่อนพี่น้องร่วมคณะต่างหันมามองด้วยความตกตะลึง บางคนอ้าปากค้าง บางคนผล่อทำแก้วพลาสติกในมือหล่น แต่นั่นคือหัววินาทีแรก เพราะหลังจากนั้นพวกเขาหัวเราะลั่น จนทำให้เจ้านางน้อยประหม่า

“ไ้อ้ล้า พวกบ้านี้หัวเราะอะไรกันวะ หรือว่าฉันไม่สวย” เอื่อมดาวกระซิบถาม

คืนนี้เธอเกล้าผมมวยเห็นดอกไม้ไหว แต่งหน้าขาววอก ปิดแก้มชมพู เปลือกตาสีเขียวเหมือนนกแก้ว ทาปากแดงเปรี้ยว สวมเสื้อปิดตีสั้นแบบไทลื้อสีแดงสด ผ้าซิ่นลายน้ำไหลของเมืองน่าน แถมยังใส่รองเท้าส้นสูงสีทองอร่าม

“ฉันว่าก็สวยดีออกนะ” หนุ่มมาดขมิ้มตอบ แต่ก็แอบหันไปขำ “แก็ชอบอะไรที่เป็นเหนือๆ อยู่แล้วนี่ มั่นใจหน่อยสิ เพื่อน้องเตชิตของแกไง”

ชินบอกความจริง เอื่อมดาวอาจไม่มั่นใจ เพราะฉะนั้นต้องเอาหนุ่มๆ เข้ามาล่อ

ได้ผล เอื่อมดาวเซิดหน้าขึ้น แวตาวาวโรจน์ “ใช่ วันนี้ฉันจะต้องส่งกำลังใจให้น้องเตชิตในการประกวดเดือนด้วย แต่งตัวจัดเต็มแบบนี้ เขาต้องเห็นฉันชัดแน่”

ลืบทศยกนิ้วโป้งให้ ก่อนจะไ้ยิ้นเสียงวี๊ดว้ายเข้ามาแทรกจังหวะ

สนทนา

“ตายแล้ว แม่ย่านางที่เหน็บเข้าสิงหล่อนให้แต่งตัวแบบนี้เยะ ยายต้อง”
 เกศโมฬี เพื่อนในกัณโณเดินเข้ามาพร้อมด้วยสีหน้าขบขัน จนเอื้อมดาว
 ถอนหายใจ อย่างว่า เพื่อนสาวคนนี้นักจะเยาะเย้ยดูถูกเธอเสมอ ไม่ว่าจะ
 กระดิกตัวทำอะไร

เกศโมฬีปากจัด มีความมั่นใจสูง และไม่สนโลก ขนาดวันนี้ธีมงาน
 ชั้นโตกจัดเป็นแนวพื้นเมืองล้านนา ยังแต่งตัวเหมือนจะไปเที่ยวผับ ทุกคน
 ก็ฮือฮาวว่าเกศโมฬีแสนเก๋ แหวกชนบท ทั้งๆ ที่แม่ธีมอาจจะคิดเพียงว่าเลิกงาน
 แล้วจะไปดื่มต่อที่ผับย่านนิมมานเหมินท์

หญิงสาวเป็นคนสวย ครอบครัวยุคใหม่ใหญ่ในโรงพยาบาลเอกชน
 ชื่อดังในเชียงใหม่ เรียกได้ว่าฐานะดีเลยดูเจ๋ง เธอเคยเป็นตัวแทนของรุ่น
 ประกวดดาวคณะ แต่ต้องมาตกรอบแรก เพราะดันบอกว่าพระธาตุประจำ
 จังหวัดเชียงใหม่คือพระธาตุดอยตุง

“ทำไมเยะ ไม่สวยเหรอ” เจ้านางลองถามความคิดเห็น

อดีตดาวคณะ (ตกรอบ) สะบัดผมที่ย้อมสีทองอร่าม แม้มริมฝีปาก
 บางเฉียบ กวาดสายตาดูเอื้อมดาวตั้งแต่หัวจดเท้า ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ
 “ก็ได้อยู่ ฉ่ำอยู่ แต่เพราะมันเป็นแกแแต่งง ก็เลยไม่คุ้ม”

เอื้อมดาวซังกง ตกกลางอีกฝ่ายชมหรือด่า เคยได้ยินมาว่า คำว่า ‘ได้
 อยู่’ ในความหมายแฝงมันคือไม่ได้ไม่ใช่เธอ แต่ก็เอะอะ เธอไม่เคย
 ถือสาหาความ อย่างน้อยเกศโมฬีก็เป็นเพื่อนผู้หญิงเพียงคนเดียวในรุ่นที่
 ยอมคบกับเธอ ส่วนคนอื่นๆ มักจะมองว่าเอื้อมดาวเหมือนเป็นผู้หญิงที่
 ประหลาด

“แต่งแบบนี้ กะจะมามัดใจน้องเตชิตละสิ อย่ามาหวัง” เกศโมฬีรู้ทัน

“ก็ต้องจัดเต็มสิ น้องภาควิชาเราหล่อขนาดนี้ และฉันก็เป็นแฟนคลับ
 ด้วยด้วยเหมือนกัน” เอื้อมดาวจ้องตาตอบ

“เฮอะ ก็แค่แฟนคลับ น้องเตชิตคงสนใจนะะ นี้ ฉัน รุ่นพี่สาวแซ่บ

ว่าที่นางเอกละครของชมรม ยังไงน้องเขาก็ต้องสนใจกว่า” ถึงจะไม่ใช่สาวสวย แต่เกศโมฟี่บ้าผู้ชายเป็นงานอดิเรก

“จะยื่นคุยกันอีกนานไหม ไปหาที่นั่งกันเถอะ” ลิปทิตัดตบท ก่อนจะเดินนำสาวๆ ไปยังโต๊ะชั้นโถกที่วางอยู่มุมขวาของเวที

ไม่นานนัก ‘กลายเป็นจักร’ เพื่อนชายในกลุ่มอีกคนก็เข้ามาสมทบ เขามองเอื้อมดาวก่อนจะหัวเราะลั่นอีกราย

“ไอ้จักร หยุดเลยนะ” เจ้านางหลงยุครีบปราม

“งามจ้า งามขนาด”

ชายหนุ่มยิ้มหวาน แต่แววตาเจ้าเล่ห์ แน่ละ เอื้อมดาวไม่เชื่อเขา

กลายเป็นจักรเป็นหนุ่มลำพูน ตัวสูง ผิวขาว ตี๋ หน้าตาดีแบบพิมพ์นิยม ทว่าภายใต้มาดดีนั้น เขาเป็นคนปากร้ายแบบไม่เกรงใจใคร

จะว่าไป เพื่อนๆ ในกลุ่มของเธอแต่ละคนก็ล้วนเป็นอสรพิษ ลิปทิตเหมือนโจรป่าซีโมโห เกศโมฟี่เหมือนนางร้ายในละคร และกลายเป็นจักรคือหนุ่มสำอางจอมเจ้าเล่ห์ คงมีแต่เธอเองแหละกระมังที่เป็นดังสาวน้อยโลกสวย บอบบางน่าทะนุถนอม

“นี่ช่างร้านไหนแต่งหน้าให้แกวะ ฉันจะไปเผาร้านมันตอนนี้เลย” กลายเป็นจักรยังหัวเราะคิกคัก

“พูดมาก ไปหาอะไรมาให้กินทีซี ฉันหิวแล้ว” เอื้อมดาวหลับตาสวนกลับ

ลิปทิตหันไปสะกิดชวนให้กลายเป็นจักรลุกจากที่นั่งเพื่อไปหาอาหารตามซุ้มต่างๆ ไม่นานสองหนุ่มก็กลับมาพร้อมกับอาหารและเครื่องดื่มในมือ

เกศโมฟี่สนใจแต่ถ่ายเซลฟี่รูปตัวเองกับบรรยากาศในงาน ตั้งใจจะโพสต์ให้แฟนคลับในโลกโซเชียล ส่วนเอื้อมดาวจิ้มลูกชิ้นทอดเข้าปากด้วยความหิว แต่พอเห็นสองหนุ่มซุบซิบแบบมีเลศนัยจึงถาม

“ทำอะไรกัน”

กลายเป็นจักรยิ้มแห้งๆ ก่อนจะหยิบเอาขวดชาเขียวออกมาจากกระเป๋า

เลือ

“ฉันได้ของดีมา”

มองก็รู้ว่าข้างในไม่ใช่ญาติตามภาษาชะที่บรรจู้ เพราะมันมีสีเขียวชุ่น
แปลกตา

“น้ำขาว หรือสาโทไง อร่อยมาก” เขาค่อยๆ เทลงแก้วใบเล็กที่เตรียม
มา ปากก็สารยายว่าได้มาจากกลุ่มเพื่อนผู้ชายที่แอบนำเข้ามาในงานด้วย

“แกนี่มันเลวจริงๆ ในเซตมหาลัยแท้ๆ ยังกล้ากินอีก” เอ้อมดาวบ่น
แต่แล้วเกตโมฟีที่เร็วกว่าใครกลับคว้าแก้วนั้นมากระดกกินจนหมด

“อร่อยดีนะ” สาวเปรี้ยวยิ้มรำ และส่งสายตาไปยั่วเอ้อมดาว “ไม่กิน
ก็อย่าบ่น ยายอ่อน”

คนถูกทำหายเลือดขึ้นหน้า “เทมา ฉันจะกิน”

ลิปทิสสะดุ้ง กลายจกัรจัดไปตามคำขอ เอ้อมดาวยกแก้วดื่มรวด
เดียวหมด รสชาติเปรี้ยวอมหวานทำให้หญิงสาวประหลาดใจไม่น้อย

“อร่อยเหมือนกันแฮะ”

“ใช่ไหมล่ะ” กลายจกัรหัวเราะดัง ก่อนจะวางแก้วแล้วรินใหม่เพื่อให้
เพื่อนได้ลองอีก คราวนี้ลิปทิสไม่ยอมให้ใครหยิบไปได้

ดวงเดือนลอยขึ้นเหนือฟ้า ส่องแสงขาวมายังลานกิจกรรมหน้าคณะ
วิจิตรศิลป์ สถานที่จัดงานรับขวัญน้องใหม่ประจำปีนี้ โคมและประทีปถูก
นำมาตกแต่งตั้งแต่ทางเดินข้างานเรื่อยไปจนถึงเวที ส่องแสงระยิบระยับ

บนเวทียังมีร่มและตุ๊กตาหมีประกอบฉาก เมื่อถึงเวลา พิธีกรซึ่ง
เป็นกะเทยแต่งชุดล้านนาอลังการก็ออกมาทักทายแขกหรือที่มาร่วมงาน
ก่อนจะแนะนำงานประกวดดาวและเดือนประจำปีนี้

ท่ามกลางเสียงปรบมือกริ๊ดร้องของกองเชียร์ เอ้อมดาวและเกตโมฟี
ก็เริ่มอยู่ไม่สุข

“เฮ้ยแก เราไปให้กำลังใจน้องเตชิตกัน” เมื่อดาวคณะตรอบชวน
เอ้อมดาวจึงพยักหน้ายอมสงบศึก จูงมือกันไปหน้าเวทีโดยพลัน

สิบทิศและกลายจักรมองตามหลัง ก่อนจะส่ายหัวพร้อมกัน

“ไอ้ทิศ มึงชอบยายเอ๋อ้มดาวหรือเปล่าวะ” หนุ่มสำอางถาม แต่อีกฝ่ายกลับหัวเราะร่วนในลำคอ

“แกก็ดูเอาสิ ว่ามันมีอะไรให้หลงรักวะ”

กลายจักรขบคิด “มองดีๆ มันก็น่ารักเหมือนกันนะ ติดตรงที่ไม่ค่อยแต่งเนื้อแต่งตัวเท่าไร”

“ต้องและปัญญาอ่อนขนาดนั้น ต้องเฟื่องนานๆ หน่อยวะ ถ้ามทำไม่หรือว่าแกชอบ”

“เปล้า” กลายจักรเสียงสูง “ก็เห็นสนิทกัน นึกว่าจะมีอะไรในกอไผ่”

สิบทิศส่ายหัว “เป็นเพื่อนกันนะดีแล้ว”

เมื่อเพื่อนยืนยัน อีกฝ่ายก็เข้าใจ หันไปเสათโให้แล้วชวนกันอีกครั้ง ขณะเดียวกันพิธีกรก็ประกาศเชิญหนุ่มสาวในชุดนักศึกษาผู้เข้าประกวดดาวและเดือนคณะออกมา ได้ยินเสียงกรีดร้องของสาวๆ ที่หน้าเวที โดยเฉพาะเสียงของเอ๋อ้มดาวและเกศโมพี

“แค่ปรากฏตัวออกมารอบแรก ผู้เข้าประกวดดาวเดือนปีนี้ก็สร้างความคึกคักให้พวกเราไม่น้อย ตอนนี่เราพักชมการแสดงสักครู่ รอบหน้าเราจะมาพบกับรอบแนะนำตัวของดาวเดือนปีนี้กันค่ะ” พิธีกรประกาศเพื่อสลับเป็นการแสดงชุดแรกของคำคืน

ช่างฟ้อนสิบคนสวมเสื้อลูกไม้คอตั้งสูงแขนหุ้มแสม นุ่งซิ่นลายลุนตยา ซึ่งเป็นการแต่งตัวที่ได้แรงบันดาลใจจากเจ้าดารารัศมี พระราชชายา ทวยทยออกมาตั้งแถว เมื่อพร้อม เสียงเพลงบรรเลงสะล้อจากเครื่องเสียงก็ดังขึ้น เหล่านางรำก็กรีดกรายตามจังหวะ

ทุกอย่างกำลังดำเนินไป แต่แล้วจู่ๆ เตือนบนฟ้าก็หลบหายเข้ากลีบเมฆ มีลมพัดแรง เทียนไหววูบและดับไปในที่สุด ตุ้งโบกพัดแกว่งแรง เหมือนกับคนตัวสูงเดินโยกเยก และแล้วไฟในงานก็ดับพริบ

มีเสียงกรีดร้องเพราะความตกใจ เหล่านักแสดงจำเป็นต้องหยุดค้าง

ลักพักก็เริ่มมีคนชี้ให้มองบนฟ้า เพราะพระจันทร์ที่ไพล่ออกมาจากเมฆดำ จากที่เคยสว่างสดใส บัดนี้กลับแดงฉาน

เหมือนโลหิตฉาบทา...

สองหนุ่มที่นั่งดวลสาโทมองหน้ากัน รู้สึกถึงความไม่ปกติ รอบตัวมืดมิด มีลมพัดแรงต่อเนื่อง จนเกือบห้านาทีกระแสไฟฟ้าจึงกลับมา พริ้วมๆ กับลมประหลาดที่ค่อยๆ สงบลง สตาฟจัดงานจึงจุดไฟที่โคมให้กลับมาสว่างอีกครั้ง พิธีกรประกาศให้ช่างฟ้อนตั้งแถว เพื่อเริ่มการแสดงใหม่

เสียงเพลงดัง ทุกอย่างกลับมาปกติ สิบทิศแหงนมองฟ้า จันทร์สีแดงค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีขาวอย่างน่าฉงน ในใจชายหนุ่มนึกเป็นห่วงเอื้องมดาว จึงชะเง้อไปมองหน้าเวที แปลกใจที่เห็นทุกคนหันไปดูบางอย่างที่ไม่ใช่ช่างฟ้อนด้านบน แต่เป็นสาวชุดแดงที่กำลังกรีดนิ้ว แอ่นกายอยู่ที่หน้าเวที

“เอื้องมดาว!” เขาหลุดปากออกมา กลายจักรจึงมองตามก่อนจะหัวเราะลั่น

“ยายต๋องนั่นทำอะไรเนีย”

คนในงานเริ่มหัวเราะขบขัน แต่สิบทิศกลับรู้สึกแปลกๆ จึงรีบเดินเข้าไปหา เมื่อไปถึง ก็เห็นว่าหญิงสาวหลับตาพริ้ม จีบนิ้ว ตวัดวงแขนราวกับนางรำในราชสำนัก

“เอื้องมดาว ทำอะไร” เขาถาม

เกศโมฬียื่นกอดอกดูห่างๆ ยิ้มมุมปาก

“จะมีอะไร ก็เมานะสิ” หญิงสาวนึกได้ รีบยกโทรศัพท์มือถือมาบันทึกวิดีโอ หวังจะเอาไว้แบล็กเมลล์เพื่อน

สิบทิศเคยเห็นคนเมา แต่อาการของเอื้องมดาวมันไม่น่าจะใช่ ในที่สุดจึงตัดสินใจเอื้องมมือไปเขย่าร่าง

“ยายต๋อง!”

เอื้องมดาวหยุดชะงัก และหันมาเบิกตาโพล่งให้ สิบทิศเห็นเต็มตาว่าหญิงสาวไม่มีตาดำ

“กรี๊ด!”

ร่างบางร้องลั่นก่อนจะล้มตัวลง ทุกคนต่างหัวเราะชอบใจ แต่ลึบทิศ
กลับหัวใจเต็นแรง

๒

ที่เนินผาสูง

หญิงสาวนั่งอยู่บนแท่นหิน มองพระอาทิตย์สีส้มจางค่อยๆ ลาลับ
เหลี่ยมเขา สายลมยามค่ำพัดมาปะทะผิวงวง รู้สึกเย็นกายจนต้องห่อไหล่
ก่อนที่ใครบางคนจะคลี่ผ้าผืนบางมาคลุม

แววตาเขาคมกริบ กรีดและคว้านอารมณ์ของเธอให้เหวหวั่น แต่รอย
ยิ้มกลับหวานละมุน ช่วยปลอบประโลมให้เธออบอุ่น

“ข้าจะเล่นเพลงให้เจ้านางฟัง”

เสียงกระซิบเบาแต่หามาไม่ถึงหัวใจ เธอได้แต่ส่งยิ้ม มองดูเขานั่ง
ขัดสมาธิพร้อมหยิบเครื่องดนตรีมาตั้งท่า มันเป็นเครื่องดนตรีเครื่องสาย
ส่วนหัวทำมาจากกะลามะพร้าว ด้านหลังเจาะเป็นรู และเมื่อเขาหยิบคันชัก
เสียดสีลงไปสาย เสียงเพลงก็ดังขึ้น

เสียงนั้นไพเราะเสนาะหู ยิ่งยามที่ได้สบตากับคนที่กำลังกรีดนิ้วไป
ตามทำนอง ความไพเราะยิ่งเพิ่มเป็นทวีคูณ

“ร้องเพลงให้ข้าฟังเถอะ ข้าอยากฟัง” ชายหนุ่มเอ่ยอ่อน

หญิงสาวบิตตัวอาย แต่เมื่อเขายังคะยั้นคะยอ เธอจึงยอมบริปาก ชับ
 ลำนำตามเสียงดนตรี ส่วนเมื่อน้อยก็วาดพ่อนไปในอากาศ งดงามจับใจชาย
 หนุ่ม

“เอ๋อมดาว! เอ๋อมดาว!” สิบทิศพยายามปลุกเรียก แต่หญิงสาวกลับ
 ไม่รู้สึกตัว มีอวตพ่อนไปมาในอากาศ ปากก็พูดพึมพำ ผู้คนต่างหัวเราะ
 เกศโมฬีจึงสบโอกาส แอบบอกไทยมุงว่าเพื่อนของเธอแอบชดสุราพื้นบ้าน
 จนเมาแเอ่

“แต่เอ๋อมดาวกินไปแค่แก้วเดียวเองนะเกศ” กลายจักรแก้ต่างให้

“โอ๊ย ก็คนมันไม่เคยกิน เลยหัว อยากจะเปรี้ยว เป็นไงล่ะ” เกศ-
 โมฬีป้องปากหัวเราะ

สิบทิศปลุกต่อ แต่เอ๋อมดาวก็ยังไม่ได้สติ ตาเหลือก พ่อนรำ พูด
 เสียงเบาเช่นนั้นจนต้องเงี่ยหูฟังใกล้ๆ

“เอ๋อมดาวพูดอะไร” กลายจักรนั่งลงถาม

หนุ่มตัวโตขมวดคิ้ว ก่อนจะหันไปบอกเพื่อน

“ยายต้องไม่ได้พูด แต่ร้องเพลง”

กลายจักรหลุดขำ “งั้นฉันว่าคงจะเมาจริงๆ แหละ”

“เป็นเพลงชอนะ มึงก็รู้ เอ๋อมดาวเป็นคนกรุงเทพฯ ชับลำนำแบบ
 ล้านนาเป็นที่ไหน”

กลายจักรเปลี่ยนสีหน้า มองคนไม่ได้สติพ่อนรำด้วยความตื่นตะลึง
 “ฤทธิ์เหล้าพื้นบ้านนี่มันสุดยอดจริงๆ”

หลังจากสิบทิศแบกร่างหญิงสาวมานอนพักอยู่ที่ห้องพยาบาลของ
 มหาวิทยาลัย อาคารของเอ๋อมดาวก็สงบลง เจ้าหน้าที่ประจำห้องพยาบาลซึ่ง
 มาร่วมงานด้วยวินิจฉัยว่า เจ้านางชูดแดงคงจะเมาเหล้าเหมือนที่คนในงาน
 พูดกัน

“นำรำคาญจริงๆ เลย นี่คงเป็นแผนของแกที่เอาไว้ใช้เรียกร้องความสนใจจากทุกคนสินะ” เกศโมหิ์ป็นอุบที่ความบั่นทึงของเธอต้องถูกขัดจ้งหระ

“พวกแกสองคนกลับไปในงานเถอะ เตี้ยจันดูเลยายตัวเอง” ลิปทิตหันไปบอก ดาวคณะตรอบยกั้ไหลและควงแขนกลายจักรออกไป

หนุ่มหน้าดูมองเพื่อนสนิทที่ยังหลับ จากเหตุการณ์เมื่อครู่เขากลับคิดว่า เอี่ยมดาวไม่ได้เมา

เกิดอะไรขึ้น...ดวงตาที่ขาวโพลน ฟ้อนรำไต้งดงาม แถมยังร้องเพลงเป็นคำเมืองได้

ใช่...นอกจากนี้ก็มีเรื่องแปลกๆ อย่างเช่น...ลมแรง ไฟดับ และพระจันทร์สีเลือดนั้นอีก

“เฮือก!”

อยู่ๆ เพื่อนรักก็หายใจแรงและลืมตาตื่น คนที่นั่นเฝ้าริบเรียกชื่อ

“เอี่ยมดาว ไต้ยินไหม”

หญิงสาวดีดตัวลุกขึ้นนั่ง กะพริบตาปริบๆ ชายหนุ่มจึงยื่นมือไปเขย่าที่ไหล

“ยายต้อ เป็นอะไรหรือเปล่า”

ร่างบางสะดุ้งโหยง สบตากับเขา

“ฉันเป็นอะไรวะ”

“แก...สลบไป เพราะเมาเหล่าน้ำขาว” เขาตอบอย่างทีทุกคนเข้าใจ

“ฉันเมาหรือ ฉันแค่...ไปที่...ไม่สิ ผัน” เอี่ยมดาวพูดซ้าๆ ทบทวนลิ่งทีเกิดขึ้น

“ผันอะไรวะ”

“ผันดีทีเดียวแหละ”

คราวนี้หญิงสาวยิ้มออกมา จนคนฟังก็ยังแปลกใจ

อธิการบดีมหาวิทยาลัยชั้นนำกล่าวเปิดงานต้อนรับน้องใหม่ ก่อนจะปล่อยโคลมลอยเพื่อเป็นการเปิดงานอย่างเป็นทางการ

บนท้องฟ้าดงมด้วยแสงของโคมนับร้อย ราวกับดวงมณีส่องแสงระยิบระยับ คลอเคล้าด้วยเสียงเพลงจากวงสล้อซอซึ่งบนเวทีที่บรรเลงขับกล่อมผู้ร่วมงาน เกศโมฬิกโทรศัพท์ออกมาไลฟ์สดอีกรอบ กลายจักรบ่นอุบอกว่างานล้านนาเหตุใดถึงชอบปล่อยโคลมลอย ทั้งๆ ที่มันอันตราย

“พูดมาก มันก็ดูสวยดีออก อีกอย่าง ก็เป็นวัฒนธรรมเก่าแก่ไม่ใช่หรือ” ดาวคณะตกรอบแย้ง

“เก่าแก่บ๊ออะไร ปูย่าฉันบอกว่าเมื่อก่อนเขาไม่ได้ปล่อยกันแยะขนาดนี้ อาจจะเป็นเพราะอิทธิพลของสื่อ หรือไม่ก็พวกจัดงานเนี่ยแหละที่ทำให้คนเข้าใจว่างานอะไรเหนือๆ ต้องปล่อยโคมไว้ก่อน คิดอะไรไม่ออกก็ปล่อยโคมทุกงานจนเกร่อ นี่เกรู๋ใหม่ อันที่จริงแล้ว จะปล่อยโคมนี้ต้องขออนุญาตก่อนนะ ขึ้นปล่อยมั่วอาจจะกระทบกับเส้นทางบินของเครื่องบิน ตกใส่บ้านคนก็สู่มวางเพลิง ตกในป่าก็เป็นไฟป่าอีก”

“จ้ะ พ่อคนดี พ่ออนุรักษ์ธรรมชาติ เมื่อกี้ฉันยังเห็นแกลูปนุหรีในงานอยู่นะยะ”

อีกมากมายที่กลายจักรและเกศโมฬิกเถียงกัน แต่สิบทิศกลับไม่ได้สนใจ ยังเอาแต่เป็นห่วงเอื้อมดาวที่มีอาการสงบจนผิดปกติ

“เฮ้ย! ยายต้อง โอเคดีปะ”

เอื้อมดาวสะดุ้งอีกแล้ว แต่ก็ยังพยักหน้าและยิ้มได้ พอตื่นมาได้หญิงสาวก็ล้างหน้าล้างตา และยืนยันว่าอยากกลับไปร่วมงานต่อ เกศโมฬีให้ดูคลิปตอนที่เมาและฟ้อนหน้าเวที แต่เอื้อมดาวไม่ถือ ยอมรับกับทุกคนว่าตัวเองน่าจะเมาสุราที่บ้านจริงๆ

“หน้าแกดูซีดๆ ไปนะ แต่ก็ช่างเหอะ ยังไงแกก็ไม่สวยอยู่แล้ว” สาวผู้มั่นใจกว่าเย้ยหยัน

“ใครจะไปสวยเหมือนแกละยะ” หญิงสาวเอ่ยประชด

ที่สุดหนุ่มตัวโตก็ขยับร่างเข้ามาใกล้ เพื่อจะถามเรื่องสำคัญ

“เล่าให้ฉันฟังหน่อยสิ ว่าฝันอะไร”

คนถูกถามอึกอัก แต่พอเห็นแววตาของลิปทิสก็เริ่มใจอ่อน

เขาเป็นคนเดียวที่อาจจะดูกักขฬะเหมือนโจรป่า แต่ก็ไม่เคยขัดใจอะไรเธอ

“ฉันฝันว่า กำลังนั่งอยู่ที่ไหนสักแห่ง มันเป็นหน้าผาที่สวยงามมาก ๆ ช่าง ๆ มีชายคนหนึ่ง เขานั่งกับพื้น ในมือมีเครื่องดนตรี”

ลิปทิสตั้งใจฟัง

“มันเหมือนซออยู่ เสียงมันเพราะมาก มากเสียจนน้ำตาฉันแทบไหล”

“แล้ว...เขาเป็นใคร แก่เห็นหน้าหรือเปล่า”

เอ๋ออดาวสายหัว “ฉันพยายามแล้ว แต่ก็จำหน้าไม่ได้ จำได้แค่ว่าเขาผิวขาว กล้ามใหญ่”

ตลอดระยะเวลาที่คบกันมาปีกว่าๆ ลิปทิสไม่เคยเห็นสีหน้าเอ๋ออดาว เบี่ยมไปด้วยความสุขขนาดนี้ เป็นไปได้ว่าแอลกอฮอล์ทำให้เมื่อได้ยินเสียงดนตรีพื้นเมืองแล้ว เพื่อนของเขาอาจจะ ‘อิน’ เป็นพิเศษ

“แต่ฉันก็พอจะรู้นะ ว่าเขาคือใคร” เอ๋ออดาวสีหน้าจริงจัง

“ใคร” ลิปทิสเงี่ยหูฟัง

เธอโน้มตัวเข้ามากระซิบใกล้

“ก็น้องเทศิตไฉล่ะ” หญิงสาวยิ้มกว้าง ตาเป็นประกาย

ลิปทิสถอนหายใจแรง ก่อนจะรินสาโทยกกินเอง

“ก็อาจจะใช่ น้องเทศิตคงอยากสีซอให้แกฟังจริงๆ เหละ เหมือนในสุภาษิตไทยไง”

เอ๋อไปแบบนั้น แต่หญิงสาวก็ยังไม่รู้ว่าลิปทิสแอบดำ

“เออ แล้วไอ้เครื่องดนตรีที่เหมือนซออยู่ในวงดนตรีพื้นเมืองนี้มันชื่อว่าซออะไรเธอ” หญิงสาวถามถึงเครื่องดนตรีที่เห็นในฝัน

“ถ้าหมายถึงอันนั้น” ลิปทิสชี้ไปที่เวทีนักดนตรี “มันคือสะล้อ เป็น

เครื่องดนตรี ส่วน ซอ เป็นการร้องเพลงตามทำนอง หลายคนมักเข้าใจผิดว่าซอเป็นเครื่องดนตรี แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ ซอเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของวงสะล้อซอซึง”

เอ๋อมดาวมองนักดนตรีที่กำลังลีละล้อ เธอเคยได้ยินเพลงพื้นเมืองมาเยอะ แต่ก็ไม่เคยสนใจ ทว่าคืนนี้กลับรู้สึกหลงรักเครื่องดนตรีชิ้นนี้อย่างน่าประหลาด

หรือจะเป็นเพราะชายหนุ่มปริศนาในฝันคนนั้น...

“ฉันว่าฉันอยากจะทำวงเล่นมันดูอะ”

ลิปทิตชะงัก หันไปมองหน้าเพื่อนรัก พยายามที่จะกลั้นหัวเราะ

“เล่นสะล้อเนี่ยนะ”

เอ๋อมดาวพยักหน้า สายตาอ้อนวอน “ฉันว่าฉันต้องมีบางอย่างที่ผูกพันกับเครื่องดนตรีชนิดนี้แน่ มันอาจจะทำให้ฉันได้สมหวังในความรักกับน้องเตชิตได้”

“เพื่อเจ้อ ยายขี้เมา” เกศโมฬีที่แอบฟังอยู่ทนไม่ไหว “ถ้าเกศพูดอย่างนี้ได้ ฉันเดียวพรุ่งนี้ฉันจะฟันข้างว่าได้ดีมีไวน์และพลอดรักกับน้องเตชิตบนระนาด แบบนี้ก็ได้ลิยะ”

“บนระนาดเนี่ยนะ” กลายจากรหัวเราะลั่น

เอ๋อมดาวค้อนไล่ ดูเหมือนว่าเรื่องที่เธอเจอจะไม่มีใครเชื่อเลยสักคน

หลังจากเรียนเสร็จคาบสุดท้าย เอ๋อมดาวและลิปทิตบอกลาเพื่อนๆ และเดินลงจากอาคารเรียนไปที่ลานจอดรถ

“แกดูเหม่ออีกแล้ว” เขาตั้งข้อสังเกต วันนี้พวกเขามีเรียนแค่ช่วงเช้าสองชั่วโมง แต่ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในห้อง เอ๋อมดาวเอาแต่เหม่อมองไปนอกหน้าต่าง บางครั้งก็ทาวหวอด สภาพเหมือนอดนอนมาทั้งคืน

“ฉันนอนดีก็ เพราะมันแต่ฟังเพลงบรรเลงสะล้ออะ”

หนุ่มร่างโตหยุดกึก กอดอกมองเพื่อน “แกยังไม่เลิกฝันบ้าง นั่นอีก

เธอ”

หญิงสาวขมวดคิ้ว “ไม่วะ ฉันกลับฝันบ่อยขึ้น ทั้งๆ ที่ไม่ได้ดื่มแอลกอฮอล์เลย”

หนึ่งอาทิตย์ผ่านไป หลังจากงานเลี้ยงต้อนรับน้องใหม่ เติชิตคว้าตำแหน่งเดือนคณะจนโด่งดังไปทั่วมหาวิทยาลัย พอๆ กับเรื่องของสาวซีเมาที่ไปฟ้อนหน้าเวที

ลึบพิศคิดว่าเอ๋อมาดาวจะลืมความฝันบ้างนั้นไปแล้ว แต่ไม่ ทุกๆ วันที่เจอกัน หญิงสาวก็มักจะบอกว่าเธอฝันเรื่องเดิมๆ อีกแล้ว

เจ้าหน้าง...หน้าผา หนุ่มกลมล้ำมโต และสะล้อ แต่ก็หน้าแปลกที่เธอบอกว่า ในฝันนั้นชัดเจน แต่ตื่นมากลับจำหน้าของคนสี่สะล้อไม่ได้อีก

“ฉันว่าเกลืองไปหาหมอดูใหม่ ฉันมีพีที่รู้จักอยู่แผนกจิตเวชที่ รพ.สวนดอกนะ”

“ไอ้ล้า! กูไม่ได้บ้าไว้ย แคฝันเรื่องเดิมๆ ซ้ำ” เอ๋อมาดาวบ่นเสียงดัง

“แต่ฉันเคยได้ยินนะ ว่าคนที่เห็นภาพหลอน หรือฝันซ้ำกันบ่อยๆ อาจจะเป็นเพราะจิตใต้สำนึกในอดีตไปเจอเรื่องนี้มา แล้วซ่อนมันไว้”

“แล้วคุณอย่างฉันจะไปเจอเรื่องแบบนี้ที่ไหนวะ” เอ๋อมาดาวคิดตามตั้งแต่จำความได้ แคตักลองก็ยังไม่เข้าจังหวะ จะให้เธอไปสี่สะล้อหรือขับซอ ยิ่งเป็นไปไม่ได้ ไม่เหมือนพรามุก รายนั่นเล่นได้ทั้งขลุ่ย เปียโน รวมไปถึงไวโอลิน

เอ...หรือว่าเธอเผลอดูหนังหรือละครย้อนยุคแนวเหนือๆ เข้าแล้วอินไปหน่อย ไม่นะ ส่วนใหญ่ที่ติดงอมแงมก็ซีรีส์วายเท่านั้น

“แต่ตอนนี้นั้นเริ่มสับสนวะ” เอ๋อมาดาวสีหน้าจริงจัง

“อะไร”

“บางทีชายในฝันคนนั้นอาจจะไม่ใช่น้องเติชิต เพราะเขาดูสูงกว่า ไม่น่าจะเป็นน้องอะตอม คนที่ได้รองเดือนคณะก็ได้ ใจจริงฉันอยากให้ในความฝันน้องเติชิตกับน้องอะตอมได้กันมากกว่า อู๊ย! แค่คิดก็ฟินแล้ว”

เอ๋ออดาวประสานมือแนบอก ตาเป็นประกาย

ลืบทิศสายหัว รีบวิ่งมอเตอร์ไซด์พาหญิงสาวออกจากรั้วมหาวิทยาลัย มุ่งหน้าไปทางถนนเส้นเลียงเมืองสันป่าตอง

“เดี๋ยวไอล้ำ จะไปไหนกันเนี่ย” เธอแปลกใจเพราะไม่ใช่ทางกลับบ้าน “เออน่า เดียวก็รู้”

ลืบทิศขับเข้ามาถึงอำเภอสันป่าตอง มุ่งเข้าไปในซอยจนเจอบ้านไม้ หลังเก่าสีซีด ชายหนุ่มจึงจอดรถ และเดินเข้าไปทักทายชายชราวัยเจ็ดสิบที่ กำลังนั่งทำงานอยู่ที่ตุ้ณบ้าน แล้วแนะนำเอ๋ออดาวให้รู้จักว่านี่คือ ตาเบ็ง ญาติห่างๆ ของเขา ชายชราประกอบอาชีพผลิตเครื่องดนตรีพื้นเมือง

“เพื่อนผมอยากเล่นสะล้อศรีอ้อย” เขาบอกวัตถุประสงค์ของการมาเยือน

เอ๋ออดาวยิ้มเขิน หันไปตำหนิเพื่อนที่ไม่บอกกันล่วงหน้า แต่อันที่จริง เธอน่าจะเดาออก หากอยากได้ อยากทำอะไร ลืบทิศก็มักจะหามาให้เธอได้เสมอ

“ยังไม่ถึงขนาดนั้นหรอกคะคุณตา หนูแค่อยากรู้ว่ามันเล่นยังไง”

ลืบทิศชวนคนแก่คุยต่ออย่างถูกคอ ระหว่างนั้นหมุญเบ็งก็อธิบายเกี่ยวกับเครื่องดนตรีที่เธออยากรู้ โดยมีลืบทิศคอยเป็นผู้แปลข้อความจากภาษาเหนือเป็นภาษากลางให้เข้าใจ

“ดนตรีพื้นเมืองมีบทบาทในวิถีชีวิตของชาวบ้านมานาน ทั้งในด้านความบันเทิงและพิธีกรรม ทั้งแนวพุทธและแนวผี อย่างในงานฉลองรีนเริง หรือในงานศพ ดนตรีมีส่วนช่วยทำให้งานคึกคัก อีกกิจกรรมหนึ่งที่โดดเด่นก็คือ การนำดนตรีพื้นเมืองมาเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมการ ‘แอ้วสาว’ หรือ ‘เกี้ยวสาว’ ของชาวล้านนา”

“แสดงว่าอ้อยเบ็งก็เคยใช้เครื่องดนตรีจับสาวสิคะ” เอ๋ออดาวสนใจ

“ใช่” ลืบทิศอมยิ้ม “เมื่อก่อนเนี่ย ถ้าบ้านไหนมีสาวๆ พ่อแม่อยากจะให้ม่ีคู่ ก็จะมีจุดตะเกียงแขวนไว้ที่ยอดเสาหรือที่รั้ว เพื่อให้หนุ่มๆ ที่เดินผ่าน

ไปมาเห็นชัด ให้รู้ว่าเรือนหลังนั้นมีหญิงสาวโสด ผู้ชายที่อยู่ต่างหมู่บ้าน ต่างตำบล เวลาจะไปจับสาว ก็จะไปด้วยกันเป็นหมู่คณะ ดัดลีตีเป่าเครื่องดนตรี ร้องเพลงซอไปตามถนนอย่างสนุกสนาน จึงกลายเป็นที่มาที่เรียกว่า วงสะล้อซอซึง”

“ตายแล้ว ถ้าฉันเกิดยุคนั้น แม่คงได้แขวนตะเกียงไว้สูงๆ ทุกวันแน่ กลัวไม่มีใครเห็น” เอ้อมดาวอมยิ้ม หันไปคุยกับคนแก่ “คุณตาเล่นสะล้อให้ฟังหน่อยสิคะ”

เธอคะยันคะยอ มาถึงถิ่นก็อยากจะฟังดนตรีสดๆ จากมือโปร บุญเบ็งยิ้มพร้อมกับหยิบเครื่องดนตรีขึ้นมาอย่างคล่องแคล่ว ไม่นานก็จดคันทักลงบนสาย บรรเลงเพลงหวานแว่ว

เสียงนั้นไพเราะนัก...เอ้อมดาวรู้สึก เห็นภาพสวยงามในความฝัน มันชัดเจน และมีจริง ร่างบางสิ้นสะท้าน เสียงแหลมแทรกชิมรากับทะเลวงถึงกลางดวงใจ...

บางคราวเธอรู้สึกว่ามันเป็นสุข ปลื้มปริ่ม เพลอยิ้ม น้ำตาไหล

ลึบทิศเห็นอาการผิดปกติจึงขอให้ชายชราหยุดเล่น

“เป็นอะไรหรือเปล่า”

หญิงสาวปาดน้ำตา หายใจหอบเหนื่อย เหงื่อผุดพราว แต่ก็ยังตอบคำถาม

“ไม่เป็นไร ฉันไม่เป็นไร คงจะอินกับเสียงสะล้อไปหน่อย”

เมื่อหญิงสาวยืนยันว่าปกติ ทั้งคู่จึงอยู่ที่บ้านบุญเบ็งอีกสักพัก เพื่อพูดคุยเรื่องเครื่องดนตรีพื้นเมืองต่างๆ แถมยังขอให้ชายชราทำสะล้อให้สักอัน จนหัวโหม่งเย็น ลึบทิศจึงพาหญิงสาวกลับบ้าน

“อันที่จริง แกน่าจะให้ยายเทศมานอนเป็นเพื่อนนะ” ชายหนุ่มเอ่ยอย่างเป็นห่วง หลังจากที่ถึงหน้าบ้านของเขา

เอ้อมดาวส่ายหัว “เอามาทำไม เตี่ยวยายนั่นก็ชวนฉันกินเหล้าอีก”

“ก็ฉันกลัวว่าแกจะฝัน จะละเมออะไรแปลกๆ อีก” เขาน่าจะเป็นคน

เดี๋ยวที่รู้สึกถึงความผิดปกติ

“มันก็แค่ความฝันที่ดีมากๆ เท่านั้นเอง บางทีฉันต้องมีอะไรบางอย่างที่ผูกพันกับสะลือแน่ๆ อ้อ ยังไงถ้าตาเบ็งทำเสร็จ แกรีบเอามาให้ฉันเลยนะ อยากเล่นแล้ววะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างจริงจัง “ไม่แน่ เกิดฉันเล่นสะลือเป็นขึ้นมา อาจจะไม่เอาความรักที่รอคอยระหว่างฉันกับน้องเตชิต หรือน้องอะตอมก็ได้”

ลิปทิสสายหัว “จับสะลือให้ถูกก่อนเถอะ อย่างแก ปรบมือยังคร่อม จังหวะเลย”

“ไอ้ล้า อย่าดูถูกความตั้งใจฉันสิวะ”

เอ๋อเมดาวค้อน รีบจุมอเตอรไรซ์เพื่อจะเข้าไปต่อ แต่จังหวะนั้น ไม่ทันระว่างว่ามีรถแล่นมาจากทางด้านหลัง

ปิ่น! เสียงบีบแตรดังลั่น

“ว้าย!” เอ๋อเมดาวสะดุ้งตัวโยน เผลอปล่อยมือจากรถมอเตอรไรซ์จน มั่นล้ม

รถยนต์เบรคและหยุด ลักพักคนขับก็รีบออกมาดู ลิปทิสและเอ๋อเมดาวรีบช่วยกันยกมอเตอรไรซ์ขึ้น แต่ก็ดันชนกันจนหญิงสาวเซงภายหลัง คนขับรถคู่กรณีต้องเข้าไปประคองรับด้วยแขนทั้งสอง

ลิปทิสตกใจ รีบดึงแขนเพื่อนกลับ หันไปผลักร่างของคนขับรถยนต์

“ขับรถประสาอะไรวะ” เขาชี้หน้า เอ๋อเมดาวรีบห้ามทัพ

“ใจเย็นไอ้ล้า ฉันผิดเองที่ไม่ทันระว่าง” ร่างบางรีบยกมือไหว้ขอโทษ อีกฝ่าย

คู่กรณียื่นท่าที่สุชุม ก่อนที่ประตูฝั่งผู้โดยสารจะเปิดออก นักศึกษาสาวอีกสามคนเดินลงมาสมทบ

“นี่ ทำอะไรนะ พวกเธอเป็นฝ่ายผิดนะ มีอย่างไหน อยู่ๆ ก็จุมอเตอรไรซ์ออกมา นี่ดิเนาะอาจารย์เขาเบรคทัน” หนึ่งในนั้นกอดอกเถียงสู้ อีกสองสาวที่อยู่ข้างหลังก็พยักหน้าเออออเห็นด้วย

“ฉันขอโทษ ฉันผิดเองแหละ” เอ้อมดาวยังไม่ลดมือลง
“แล้วแฟนหล่อนที่ผลึกอาจารย์นะ ไม่คิดจะขอโทษเธอ”
พอเจอไม้นี้ เอ้อมดาวก็หันไปพยักหน้าให้ชายหนุ่ม เขาจึงยกมือไหว้
ขอโทษในความวู่วามของตน

“เอาละ เธอไม่เป็นไรก็ดีแล้ว” คนขับเอ้อย เขาเป็นชายหนุ่มอายุสามสิบ
ต้นๆ สวมแว่นสายตา ใบหน้าหล่อจนใครก็ต้องเหลียวมอง ยังไม่นับการ
แต่งตัวด้วยชุดสูทเนี้ยบดูโก้เก๋ ผมสั้นทรงทรงดูสะอาดตา

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ ขอโทษอีกครั้งนะคะ”

“ผมชื่อคเชนทร์นะ เป็นอาจารย์ภาควิชาดนตรีและศิลปะการแสดง
คณะวิจิตรศิลป์ หากว่าเธอเจ็บตรงไหน ก็ไปหาหมอและเอาค่ายามาเบิกจาก
ผมได้” เขายิ้มให้

“อาจารย์จะไปใจดีกับมันทำไม ยายนี่มันไม่เต็มบาทอยู่แล้วค่ะ”

นักศึกษาสาวที่มาด้วยบอก ใครๆ ก็รู้ว่าเอ้อมดาวคือสาวฉิมเซยใน
แก๊งประหลาดประจำคณะ แถมยังชอบตะลอนไปกับนายว้ากเกอร์หน้านี้
แปลกกันทั้งคู่

“อย่าเสียมารยาทกับเพื่อนร่วมมหา’ลัยสิครับ สายใหม่ ไบหม่อน
ม่อนฝ้าย อารมณ์เสียทำให้ไม่สวยงามนะ” แม้จะตำหนิ แต่สีหน้าและรอยยิ้ม
ที่หวานละมุนก็ทำให้สามสาวอมโอรนอ่อนอย่างง่ายตาย

อาจารย์รูปหล่อขอตัวขึ้นรถหรูเพื่อไปทำธุระต่อ เอ้อมดาวสบตาเขา
วูบหนึ่ง คิดว่าเขาเป็นคนหน้าตาดี แต่เธอก็ไม่คุ้นหน้าเขาเสียเลย

“แกรู้จักหรือเปล่า อาจารย์คนเมื่อกี้” เธอหันไปถามเพื่อนหนุ่มยังยืน
หน้าบึ้ง

“อาจารย์ใหม่คณะเราไง เพิ่งมาสอนเทอมนี้มั้ง เห็นพวกสาวๆ กรีด
กันหน้าดู” เขาตอบตามที่รู้ “เป็นไงล่ะ เห็นแล้วจะเก็บไว้ร่วมกับหนุ่มๆ ใน
คอลเล็กชันด้วยหรือเปล่า”

หญิงสาวสายหน้า “ก็หล่อดี แต่ไม่สเปกเท่าไรหรอก ฉันว่าแกหล่อกว่าอีก”

เธอเอ่ยพร้อมกับยิ้มยั่ว เล่นเอาคนตัวโตไม่กล้าสบตา เสยผมยาว
รุงรังแก้เก้อ แถมเดินหนีเข้าบ้านไปเสียอย่างนั้น

น่าขำ คนอย่างไอ้ล่า พอชมก็มีอายเหมือนกันวูย

เอ๋อมดาวลืมนตา ใช้เวลาสักพักก็รู้ว่าตัวเองกำลังอยู่บนกุบหลังช้าง
หลังคาทำจากไม้ไผ่สานโค้งเพื่อบังแดด ช่างๆ มีสตรีร่างท้วมคอยพัดวีคลาย
ร้อน

เห็นทิวทัศน์ของแนวป่าที่เขียวขจี สายลมยามเช้าพัดแผ่ว ใต้กลิ่น
หอมของดอกไม้ ฝีเสื้อน้อยบินว่อน พอมันถลาเข้าใกล้ หญิงสาวก็ยกมือขึ้น
ให้มันเกาะ เธอยิ้มและเป่าให้มันบินขึ้นฟ้า จนสายตาเห็นสิ่งที่ซ่อนตัวอยู่ใน
ป่าเขาตรงหน้า

“พี่คำแพง ถึงแล้ว น้ำตก” เธอแปลกใจที่ตัวเองพูดภาษาเหนือ

คนนั่งข้างชะเง้อตาม ส่วนเอ๋อมดาวแอบมองคนที่กำลังบังคับคชสาร
เขาหันมายิ้มและส่งแววตาหวานประสานสบ หัวใจที่เหี่ยวเฉาก็สดใสราวกับ
ถูกฝนทิพย์...

“ล่า ตกลงสะล้อของตาเบ็งได้หรือยังวะ” หญิงสาวเอ่ยถาม ขณะ
หึ่งตัวลงนั่งที่ม้าหินอ่อนหน้าตึก

“ยายต๋อง เราเพิ่งไปสั่งอู๋เบ็งทำเมื่อวาน วันนี้แกก็มาถามจะเอาแล้ว
ไม่เร็วไปหรือวะ” สิบทิศขมวดคิ้ว

“เราไปเมื่อวานเองหรือ ทำไมฉันรู้สึกว่ามันนานแล้วนะ” เอ๋อมดาว
อย่างเลื่อนลอย

“สภาพอย่างนี้...แสดงว่ายังไม่หยุดเรื่องความฝันบ้าง นั่นอีกกะลิ”
หนุ่มตัวโตใช้มือประสานใต้คางและสังเกตเพื่อน เอ๋อมดาวหน้าซีด ใต้ตา
คล้ำเหมือนอดนอน

“ใช่วะ ฝันอีกแล้ว” เอ๋อมดาวสารภาพ “แต่คราวนี้ฉากเปลี่ยนนะ ฉัน

กับเขาอยู่บนหลังช้าง แถมยังมีคนรับใช้คอยพัดวีอยู่ข้างๆ ด้วย”

“เออ ไฮโซวะ มีบ่าวไพร่คอยดูแล แล้วตกลงจำหน้าเขาได้หรือยัง”

คนถูกถามส่ายหน้า “ไม่ได้ จำได้แค่ว่าเขาหล่อ เป็นไปได้ว่าอาจจะ
เป็นเจ้าชาย และพอฉันสะดุ้งตื่น มันก็เลยทำให้ฉันนอนไม่หลับยาวเลยทีนี่”

“มองยังไงก็ฉันไม่ใช่เหรวะ” เขายังมีแก้มใจล้อเล่น

“ไม่ใช่แน่นอน อย่างแกจะเป็นเจ้าชายได้ไง”

ลิปทิกยิ้มมุมปาก “เออจ้ะ ฉันว่าแกลองหาอะไรทำก่อนนอนดีไหม
อย่างอ่านหนังสือ ดูหนัง หรือไม่ก็แตกเบียร์ให้เมาๆ พอหัวถึงหมอนจะได้
ไม่ต้องฝันอะไรอีก”

คนฟังนิ่ง แต่ก็ส่ายหน้าช้าๆ “ไม่รู้สิ บางทีฉันก็รู้สึกว่ามีความสุข
ที่ได้ฝันถึง”

“มีความสุข แต่ดูสภาพแกสิ ให้ไอ้กลายจักรแต่งเป็นผู้หญิง เผลอๆ
จะสวยกว่าแกด้วยซ้ำ”

“ปากคอเราะรายจ้งเลย” เอ้อมดาวพองลมในปากเหมือนคนงอน

“หรือว่าจะลองไปทำบุญดีไหม เพื่ออะไรๆ จะดีขึ้น”

ชายหนุ่มเสนอ แต่สาวเซอร์ยังไม่ทันได้ตอบ เกศโมพีก็เดินหน้าตั้ง
เข้ามา ก่อนจะโยนกระเป๋าลงกลางวงสนทนา เล่นเอาทุกคนตกใจ

สาวสวยนั่งลง และเริ่มคาดคั้น “ยายต้อง เมื่อก่อนไปทำอะไรมา”

“ทะ...ทำอะไร” เอ้อมดาวพยายามคิด

“ภาควิชาดนตรีฯ เขาถือกันให้แซ่ดว่าแกสองคนไปมีเรื่องชกต่อยกับ
อาจารย์คเชนทร์เหรว”

นานทีเดียวกว่าเอ้อมดาวจะนึกออก “อ้อ ฉันผิดเองแหละ แต่ไม่มี
อะไรหรอก ขอโทษแล้ว อาจารย์ก็ไม่ตั้งใจเอาความ”

“อาจารย์เข้าไปประคองกอดได้ด้วย” เกศโมพีถามต่อ ใช้นิ้วมือเคาะ
โต๊ะรอกำตอบอย่างร้อใจ

“ก็เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ มันเป็นช่วงบังเอิญนะ ไม่มีอะไรหรอก”

คนคาดคั้นยังไม่วางใจ “พวกอีสายใหม่มันนิหนทาแก่นาดูว่า พอเห็น อาจารย์รูปหล่อใจดีก็ทำเป็นแข่งข่าอ่อน แกล้งเซล์มให้เขาประคอง”

“บ้า หล่อเหรออะ ไม่เท่าไหนนะ” เอื้อมดาวนึกถึงใบหน้าคุณครูนี้ก็คิดว่าไม่ได้สะกดตาเธอขนาดนั้น

คราวนี้ดาวคณะตรอบกลับทำหน้าสงสัย “ไม่หล่อได้ไงยะ อาจารย์คเซนทร์เพิ่งย้ายมาใหม่ หล่อระดับตัวท็อป รวยระดับไฮโซเชียงใหม่เชียวะ”

นึกถึงใบหน้าหล่อๆ และแววตาของเขาแล้วเอื้อมดาวก็ไม่เถียง แต่หน้าแปลกที่เธอกลับไม่รู้สึกรู้หาชะตากับเขาเท่าไร

“ไม่สเปกวะ ฉันว่าน้องเตชิต น้องอะตอมของฉันหล่อกว่าอีก สงสัยไม่ชอบคนแก่”

เกศโมฬียิ้มเยาะ “ให้มันจริงเถอะ ระวังตัวไว้นะ เพราะอีสายใหม่อีใบหม่อน อิม่อนฝ้ายหวงอย่างกับอาจารย์เป็นผัวตัวเอง อย่างพวกมันต้องเจอฉันนี่”

“ตามสบายเลยยะ อย่ามายุ่งกับน้องเตชิตกับอะตอมของฉันละกัน”

“นี่พวกแก กับเรื่องอื่นจริงจั่งเท่านี้หรือเปล่า งานของอาจารย์ปาร์ตี้ที่ลั่งไว้เสร็จหรือยัง” สิบทิศแทรกกลางวงสนทนาด้วยความหมั่นไส้

“เรียบร้อยแล้วยะ แล้วนี่ รัปไปคนละใบเลย” เกศโมฬีหยิบตัววางอย่างจากระเป๋ามาวางตรงหน้าเพื่อนทั้งสอง

“อะไร” สิบทิศถาม

“กลางเดือนหน้า ชมรมการแสดงของฉันจะมีละครเวทีสุดยิ่งใหญ่ อลังการเรื่อง มะเมียะ ฉันรับบทเป็นมะเมียะ สาวชาวพม่าผู้เป็นรักแท้ของเจ้าชายหนุ่มรูปงามของเมืองเชียงใหม่ ก็เลยเอาบัตรมาให้” สาวสวยพูดเป็นเชิงให้ทุกคนรู้ว่าเธอรับบทนางเอก

“ฟรีเหรอ” สิบทิศถาม

“ไม่ฟรียะ คนละสามร้อย จ่ายมาเลย ไร้จักมันเอาไปแล้ว เหลือแต่พวกแกสองคนนั่นแหละ” นางเอกคนใหม่แบมือและกระดิกเท้าเร่ง

“จริงๆ ก็น่าจะให้เพื่อนฟรีได้นะ อุตส่าห์ได้เป็นนางเอกทั้งที” ชายหนุ่มยังคงท้อ เขารู้ว่าเกศโมฟียอมทุ่มทุนทรัพย์โดยหวังจะได้บทนางเอกเพื่อลบล้างการถูกตราหน้าว่าเป็นดาวคณะตกรอบ

“โอ้ย นี่ก็จ่ายค่าเครื่องเสียง ค่าฉากไปแล้ว นี่ยังไม่นับค่าสนับสนุนชมรมอีก ให้ฉันได้มีทุนคืนบ้างสิยะ” เกศโมฟิบนยาว แต่สลิปทิกก็ยังไม่ยอมจ่ายเงิน ส่วนเอื้อมดาวนั้นหยิบบัตรมามองดูอย่างสนใจ

ละครเวทีของชมรมการแสดงของมหาวิทยาลัย งานนี้เธอจะต้องไม่พลาด

๓

จันทร์ดวงโตเปล่งรัศมีเต็มท้องฟ้า จนเหล่าดาราต้องหลบแสง
เอื้อมดาวเดินเล่นอยู่ในสวนดอกไม้ ท่ามกลางอากาศเย็นสบาย เธอสวมผ้า
คาดอก มีผ้าฝ้ายทอมือผืนใหญ่คลุมกันลม บางเวลาที่พระพายหายพักก็
ทำให้ผมยาวปลิวสยาย จนต้องรวบเบี่ยงมาไว้ที่ไหล่ซ้าย

จริงๆ เธอไม่ได้มาชมจันทร์เพียงอย่างเดียวแน่ เพราะทุกอย่างก้าวที่
เดิน เธอเหมือนจะรอใครบางคน

ใช่ ผู้ชายคนนั้นอีกแล้ว เขาเดินออกมาจากใต้ต้นกาชะลองที่ส่งกลิ่น
หอม แสงนวลขาวบนฟ้าส่องให้เห็นร่างสูง หุ่นแน่นเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ
เมื่อเห็นเธอ เขาก็มีสีหน้าดีใจ

เอื้อมดาวยิ้มให้ มองเขาแล้วรู้สึกผูกพัน

“เจ้าทิพย์... ขำรอเจ้านางมานานเหลือเกิน” เขาเอ่ยเป็นภาษาเหนือ ซึ่ง
น่าแปลกที่เธอฟังแล้วเข้าใจ

หญิงสาวเอียงอาย หันมองรอบๆ เกรงว่าจะมีคนเห็น ชายหนุ่มจับ
มือน้อยขึ้นมาดอดมดม ลมหายใจอุ่นๆ สัมผัสเข้ากับมือเย็น แต่กลับทำให้

ใจร้อนรุ่ม

“อย่า มั่นบงาม” เธอบอกปิด แต่ก็ไม่ได้ดังนี่

“เห็นใจข้าเถอะ เจ้านาง ข้ารักเจ้านางเหลือเกิน” เขาเอ่ย เขยคางให้
เธอเงยหน้า

แววตาของเขาเป็นประกาย ราวกับเอาดาราทูกดวงมารวมไว้ เขาค่อยๆ
ก้มหน้ามาใกล้ ใช้จุมูกคลอเคลีย แล้วจุมพิตที่ริมปากบางเฉียบ

ใต้ดวงจันทร์งาม จูบนั้นหอมหวาน นุ่มนวล และยาวนาน

เอื้อมดาวลืมตาตื่น ถอนหายใจให้ความฝันเมื่อครู่...

อีกแล้ว มันไม่มีที่ไปที่ไป ไม่รู้ว่ามันจบลงตรงไหน เห็นแต่เพียงฉากรัก
ของเธอกับหนุ่มปริศนา และแน่นอน พอกลับมาสู่ในโลกความจริง เธอก็จำหน้าเขาไม่ได้อีก

หลังๆ อาการมักจะหนักขึ้นเรื่อยๆ เธอฝันแทบทุกคืน พอสะดุ้งตื่น
ก็นอนไม่หลับ ต้องตื่นมาค้นหาคำต่างๆ ที่มักจะเจอในความฝัน แต่ก็เปล่า
ประโยชน์

อย่างวันนี้ หลังจากเลิกเรียนกลับมา ความเปลี่ยก็ทำให้ผลอหลับ
จนฝันว่าไปพบกับเขอีก พลันหญิงสาวนั้นก็ได้ว่าเมื่อครู่ เขาเรียกเธอว่า เจ้า
ทิพย์...

เจ้าทิพย์อย่างงั้นหรือ...

เอื้อมดาวดูดลูกชิ้นหนึ่ง หยิบโทรศัพท์มาค้นหาข้อมูลเจ้าทางเหนือที่
ชื่อทิพย์ว่ามีใครบ้าง ซึ่งส่วนใหญ่ก็มีแต่ตัวละครในละครหลังข่าว ไม่มีอะไร
เกี่ยวเนื่องกับความฝันเธอสักนิด

โทรศัพท์ที่ในมือดังขึ้น เอื้อมดาวสะดุ้งโหยง พอมองชื่อคนโทร. เข้า
ถึงรู้ว่าเป็นลิปทิตตนเอง

“แก จะหกโมงเย็นแล้วนะ ยังไม่ออกมาอีกหรือ” ชายหนุ่มถาม

หญิงสาวตาตื่น “เออ ไซ่ ฉันผลอหลับไปวะ โทษที จะไปเดี๋ยวนี้
แหละ” นึกได้ว่าวันนี้เธอมีนัดไปดูละครเวทีที่เกอโม่พีแสดง

เอ๋อมดาวรีบอาบน้ำและแต่งตัว หนึ่งทุ่มก็ขับรถมอเตอร์ไซค์ไปรับ ลิปทิต มุ่งตรงไปที่โรงละครของมหาวิทยาลัย กลายจักรยืนรออยู่ก่อนแล้ว เขามากับเพื่อนชายอีกสองคน ซึ่งดวงตาคอยจับจ้องแต่สาว ๆ มากกว่าจะ ตั้งใจมาดูละคร เมื่อพร้อมจึงชวนกันเข้าไปด้านใน

ละครเวทีของชมรมศิลปะการแสดงถือว่าเป็นงานใหญ่ประจำปีที่นำ สนใจอีกงานของมหาวิทยาลัย ท่ามกลางที่นั่งแบบอัฒจันทร์ครึ่งวงกลม เอ๋อมดาวและเพื่อนได้ที่นั่งเกือบด้านหน้าสุด เพราะเกศโมฟี่ตั้งใจเลือกให้ เพื่อจะได้ถ่ายรูปร่างให้เธอชัดๆ ตรงจุดนี้เห็นเวทีได้เนรมุมกว้าง ด้านขวามือมี เวทีของนักดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงสดๆ มีทั้งดนตรีพื้นเมือง ดนตรี คลาสสิก

ไม่นาน ม่านสีแดงผืนใหญ่ตรงหน้าค่อยๆ รูดออก ปรากฏเป็นฉาก ของตลาดแห่งหนึ่ง เกศโมฟี่ในชุดสาวพม่า ต่อผมยาวเดินหน่วยงออกมา พร้อมกับถือตะกร้าใบใหญ่ เป็นฉากที่มะเมียะออกมาขายยามวนที่ตลาด และได้บังเอิญพบกับเจ้าน้อยสุขเกษม พระเอกของเรื่อง เกศโมฟี่ตีบทแตก จนทำให้ผู้ชมสนุกสนาน เอ๋อมดาวปรบมือให้การแสดงของเพื่อนที่ทำออกมาได้ดี

“ไม่น่าเชื่อว่ายายปีศาจจะตีบทแตกขนาดนี้” แม้แต่กลายจักรก็ ยังชม

จนมาถึงจังหวะเข้าพระเข้านาง มะเมียะกำลังเดินเข้าไปชนเจ้าน้อย สุขเกษม ก่อนที่เจ้าชายหนุ่มจะประคองกอด อยู่ๆ เอ๋อมดาวก็เห็นภาพของ เธอและอาจารย์หนุ่มตอนเกิดอุบัติเหตุเมื่อหลายวันก่อนแทรกเข้ามา

ทำไมช่างเหมือนกันเหลือเกิน

บ้านน่า...

ไปบนเวทีค่อยๆ หรีล่ง ในห้องเงียบกริบ กระทั่งมีเสียงดนตรีดังขึ้น ประกอบความรู้สึกของตัวละครในฉาก

มันคือเสียงสะล้อ เอ๋อมดาวรู้สึกว่าเขาไม่ได้สนใจละครอีก หญิงสาว

หันขวับไปยังต้นเสียง และเหมือนว่าไฟทุกดวงจะส่องไปที่ตรงนั้น ที่ที่ชาย
คนหนึ่งในเสื้อคอตั้งแขนยาวสีแดง นุ่งโจงกระเบนนั่งสีสะล้ออย่างตั้งใจ
จังหวะนั้นเอื้อมดาวรู้สึกว้า โลกหยุดเคลื่อนไหว...

พระเอกนางเอกบนเวทีหยุดนิ่ง ผู้ชมไม่ขยับ เธอเห็นแต่ชายผู้นั้น
ไต่ยีนแต่เสียงดนตรีของเขา

เพลงบรรเลงช่างไพเราะ รวากับเก็บเอาตัวโน้ตที่ดีที่สุดมาเรียงร้อย
เอื้อมดาวใจลั่น น้ำตากรัน แต่ทั้งหมดคือความสุขใจ เธอยังมองเขาไม่วางตา

ภาพของใครคนหนึ่งในความฝันที่ขาดๆ หายๆ เริ่มปะติดปะต่อ
ราวกับภาพจิ๊กซอว์ที่ได้ชิ้นส่วนครบ

ใช่แน่...เขาคือคนคนเดียวกับในฝัน เป็นคนเดียวกับคนบนหลังช้าง
และเป็นคนเดียวกับที่จุ่มพิตเธอกกลางสวนดอกไม้ และเป็นคนเดียว...ที่ได้
เล่นสะล้อให้เธอฟัง

“ยายต้อง เป็นอะไร” สิบทิศถามเมื่อเห็นความผิดปกติ

เอื้อมดาวยั้งนิ่ง นัยน์ตาจืดจ๋องนักดนตรี จังหวะนั่นเอง คนบนเวที
ก็หันมามองเธอ สีหน้าไม่ต่างกัน

เหมือนมีฝนจำเียนตอนหน้าแล้ง จนได้เห็นสายรุ้งปรากฏขึ้นกลาง
แจ้ง...

สิบทิศหันไปมองตาม แต่ก็ยังไม่เข้าใจ ไม่นานก็สะกิด “ยายต้อง
ไม่สบายหรือเปล่า”

เอื้อมดาวหลุดจากภวังค์ ก่อนที่เพลงสะล้อจะหยุด พร้อมกับม่าน
สีแดงที่รูดปิดลงเมื่อจบฉากแรก เธอทนไม่ไหวอีกต่อไป รีบลุกและเดินออก
จากห้องจัดแสดง สิบทิศก็เริ่มเดินตามไปทันที

“เอื้อมดาว เป็นอะไรหรือเปล่า” เขาตะโกนตามหลัง แต่หญิงสาวยัง
หายใจหอบ จนต้องยกมือมาทาบหน้าอก

“ฉันรู้สึก...ไม่สบาย”

ชายหนุ่มใช้หลังมือแตะหน้าผาก “ตัวเย็นเฉียบเลย กลับก่อนไหม”

เอ๋ออดาวลั้งเล ตัดสินใจตั้งแขนเพื่อนสนิท เพื่อบอกเรื่องสำคัญ
“แก...ฉันรู้แล้ว”

“รู้อะไรวะ” ร่างใหญ่หันมาตั้งใจฟัง

“คนที่อยู่ในฝัน คนที่ลืบล้อให้ฉันตลอด ก็คือ...”

“เธอ...สองคนนั่นนะ”

เสียงทุ้มแทรกจังหวะสนทนา และเมื่อหันไปมอง เอ๋ออดาวก็เบิกตา
โพลง หัวใจเต้นแรง

“อาจารย์คเซนทร์”

ชายหนุ่มขยับแว่น ก่อนจะส่งยิ้มและเดินเข้ามาใกล้ๆ ดูเหมือนว่าเขา
จะเดินตามเธอมา เลือพื้นเมืองสีแดงสดช่วยขับผิวขาวของเขาให้มีสง่าราศี
ราวกับราชินิกุลในอดีต

“ฉันแค่อยากถาม ว่าเธอไม่เป็นอะไรแน่นะ ไปหาหมอมาหรือยัง
โทษที่ เธอชื่อ...”

คนถูกถามยังเอาแต่จ้องหน้า แม้แต่สลิปทิคก็ยังไม่เปล่งเสียง

“เอ๋ออดาวครับ อาจารย์ ส่วนผมชื่อสลิปทิค เรายุ่ภาควิชาจิตกรรม”

เขาแนะนำตัวตามมารยาท

“เอ๋ออดาว ไม่เป็นอะไรใช่ไหม” อาจารย์หนุ่มเดินเข้ามาใกล้ ทำที่ดู
ห่วงใยหญิงสาว

“ไม่เป็นไรค่ะ เพียงแต่ตอนนี้ปวดหัวเล็กน้อย ก็เลยจะกลับก่อน”

“อย่างงั้นเหรอ” คเซนทร์พยักหน้าเข้าใจ “เสียดาย น่าจะดูจนจบ”

“อาจารย์ต้องเล่นดนตรีตลอดเลยเหรอคะ” เธอรวบรวมความกล้า
ถามต่อ

“ใช่ครับ ช่วยคุณเด็กๆ ไปด้วยนะ พอตีผมก็เพิ่งมาแทนนักดนตรีคน
เดิมแบบกะทันหัน”

ท้ายที่สุดเอ๋ออดาวก็หายใจเข้าลึก และบอกความจริงในใจ “ตอน
อาจารย์นั่งลืบล้อเมื่อครู่ ฉันอยากจะบอกว่า เเท่มากค่ะ ฉันไม่เคยเห็น

นักดนตรีคนไหนเล่นได้มีเสน่ห์ขนาดนี้”

ลิปทิกแทบไม่เชื่อหูตัวเอง จนต้องหันไปมองหน้าเพื่อนรัก

“ขอบใจนะ เอื้อมดาว”

“ไปก่อนนะคะ” เธอยกมือไหว้ ก่อนจะรีบดึงแขนลิปทิกจากมาโดยไม่สนใจว่า อาจารย์หนุ่มยังมองตามหลังเธออยู่อย่างนั้น

“เดี๋ยวลิแก ตกลงจะกลับจริงๆ เหนอ” ลิปทิกยังไม่เข้าใจเรื่องที่เกิดขึ้น

“กลับเหอะ เสียงสะล้อมันทำให้ฉันอยู่ไม่ได้วะ”

ชายหนุ่มเท้าสะเอว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามเข้าใจเพื่อน “ฉันว่าแกอาการหนักแล้วนะ มีอะไรก็เล่าให้ฉันฟังก็ได้”

เอื้อมดาวบีบขมับทั้งสองข้าง “ฉันก็ไม่รู้ ว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับฉัน แต่ไม่รู้ใหม่...”

อยู่ๆ น้ำตาของเธอก็รินไหลจนชายหนุ่มตกใจ รีบเข้าไปจับไหล่ปลอบ

“ผู้ชายที่ฉันฝันถึงตลอดหลายคืนที่ผ่านมา มันคืออาจารย์คเซนทร์ ภาพที่เขาเล่นสะล้อ มันเหมือนกับที่ฉันเจอเป๊ะ” หลากหลายความรู้สึกปั่นป่วนอยู่ในหัวใจ เอื้อมดาวร้องไห้กระซิก

“ใจเย็นๆ ฉันฟังแกอยู่”

“ฉันไม่รู้ว่ามันเป็นแบบนี้ได้อย่างไร แต่ว่า...ตอนนี้พาคันกลับเถอะ” เอื้อมดาวปาดน้ำตา

ลิปทิกเข้าใจแล้ว จึงรีบพาเธอออกจากโรงละคร

สายไหม ไบหม่อม และหม่อมฝ่ายรีบเดินตามมา หลังจากเห็นอาจารย์หนุ่มเดินออกไปที่หน้าห้องแสดงละคร

“อาจารย์ มีอะไรหรือเปล่าคะ” ลูกศิษย์สาวถาม หลังจากเห็นชายเ็นชะเง้อไปตามทางเดิน

“อ้อ พอดีผมเจอเอื้อมดาวและนายลิปทิก คนที่เกือบจะเอารถชนเมื่อ

หลายวันก่อนนะ” ตอบไปแบบนี้ ทั้งที่ความเป็นจริง พอได้สบตากับผู้หญิง
ที่ด้านล่างเวทีเมื่อครู่ เขากลับรู้สึกถึงพลังงานบางอย่างที่รอกอຍมานาน

“สองคนนั้นเขาเป็นแฟนกันหรือเปล่า”

ใบหมอนได้ฟังก็แอบยิ้ม ก่อนที่สายไหมจะขีดหน้ารายงาน “เป็น
เพื่อนกันในกลุ่มแก๊งประหลาดคะ แต่คงสนิทกันหน่อย แต่อย่างว่าคนอย่าง
เอ๋อมดาว ไม่มีใครอยากได้เป็นแฟนหรอก ออกจะติสต์แตกขนาดนั้น”

ต้องรีบกันขึ้นไว้ เพราะอาจารย์คเซนทร์ของพวกเขาเถื่อว่าเป็นสมบัติ
ล้ำค่า รูปหล่อ ชาติตระกูลดี แถมเพิ่งกลับจากเมืองนอก นานี้ใครก็พร้อม
จะมาแย่ง

“อาจารย์ติดใจอะไรเอ๋อมดาวหรือคะ” ใบหมอนถาม

“เปล่าครับ” เขาพยายามนึก “เพียงแต่ว่าผมคุ้นๆ หน้า”

“คงคุ้นอยู่มั้งคะ หน้าโหลเหมือนสลก้อยชานเมืองปานนั้น” สายไหม
หัวเราะคิกคัก ต้องยอมรับว่าพวกเธอกับเอ๋อมดาวมันคนละชั้นกัน

คเซนทร์ไม่ได้สนใจคำพูดนั้น เขากลับรู้สึกดีที่ได้รู้ว่า เอ๋อมดาวกับ
ลิปทิตไม่ใช่แฟนกัน...

แปลกใจตัวเองเหมือนกัน มีผู้หญิงให้เจอเป็นร้อย แต่ดันมาถูกชะตา
กับนักศึกษาคนนี้

เสียงผิวปากของหนุ่มๆ ดังขึ้น เมื่อนางเอกละครคนดังข้ามคืนเดิน
เข้ามาที่ม้าหินอ่อนหน้าตึกคณะ เธอส่งยิ้มทักทายตอบ ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่ง
ที่ม้าหินอ่อนตัวเดิมอย่างภาคภูมิใจ

“พอไม่ได้ตำแหน่งดาวคณะตอนปีหนึ่ง ก็หันมาเอาดีทางด้านกา
แสดง ถือว่าทำได้ไม่เลวนะแก” กลายจักรแซว

อีกฝ่ายมองค้อนก่อนจะหยิบแบ้งมาเติมใบหน้าเพื่อไม่ให้พร่อง

“ถือว่่าที่ลงทุนไปก็คุ้มอยู่” เกศโมพิยกโหล่ หลังจากมุงมันจะแสดง
ละครเวที แต่บทนำกลับมีแต่คนแย่งชิง เธอจึงขอให้บิดาเป็นผู้สนับสนุน

หลักของการจัดละครครั้งนี้ ซึ่งได้ผล รุ่นพี่ในชมรมลงมติเลือกเธอเป็นนางเอกอย่างเอกฉันท์

เห็นมะ...ของอย่างนี้สวยอย่างเดียวไม่ได้ ต้องรวยด้วย รุ่งเธอให้พ่อยัดเงินให้ได้ตำแหน่งเป็นดาวคณะตอนปีหนึ่งด้วยก็ดี

“เพื่อนของฉันยังขมเลยนะว่าแกแสดงได้ดี แต่พวกเพื่อนผู้หญิงดันไปสนใจไอ้อาจารย์ใหม่ที่นั่งสีล้อ แอ้งซินซัดๆ” กลายจักรเอ่ยพร้อมกับยกแก้วน้ำอัลลมาดุดจากหลอด

เกทโมพีปิดตลับแบงก์พับเสียงดังปิ๊ะ สีหน้าแข็ง “นั่นนะสิ ขนาดฉันอยู่บนเวที ยังเห็นเลยว่าเมื่อคืน อาจารย์คะเชนทร์หล่อมมากๆ ส่วนอีพวกสาวเรียงเบอร์ สายไหม ไบหม่อน ม่อนฝ้ายก็เกินหน้าเกินตา เป็นแค่ลูกศิษย์ในภาค ทำตัวหวงอาจารย์ นำหมั้นใส่ เซอะ”

นางเอกละครเบะปาก ก่อนจะเหลียวซ้ายแลขวา “อ้าว แล้วไอ้ล่ำกับยายต้องล่ะ ยังไม่มาอีกหรือ”

กลายจักรหันไปมองตาม “นั่นไง พุดถึงก็มาพอดี”

ลิปทิตเดินนำหน้า ในมือถือไม้กระดานาวาดรูป ส่วนเอ๋อมดาวเดินตามหลัง สีหน้าดูอิดโรย

“เอ๋อมดาว ทำไมหน้าซีดอย่างกับศพแบบนั้นยะ” คนสวยกว่ารีบทัก

“ไม่ค่อยสบายนะ” ลิปทิตตอบแทน

“หึ ฉันยังไม่ได้เอาเรื่องพวกแกสองคนเลยนะที่แอบกลับก่อน เลยไม่ได้ถ่ายรูปตอนเลิกงานด้วยกันเลย ทำไมยะ หรือว่าเมื่อคืนเห็นอาจารย์คะเชนทร์รูปหล่อของฉันมาเล่นดนตรีแล้วเกิดผีเข้า แอบไปฟ้องไปร่ำมาอีกหรือเปล่า”

เกทโมพีหัวเราะร่วน แต่เอ๋อมดาวกลับใจหาย

ไม่ได้ฟ้องรำก็จริง แต่อาการไม่ต่างกันนัก เมื่อคืนพอกลับถึงบ้าน เอ๋อมดาวก็รีบเข้านอน และแน่ละ เธอฝันถึงชายคนเดิมที่หน้าตาเหมือนอาจารย์คะเชนทร์ทุกอย่าง

พอถูกเฉลย ความฝันจึงชัดเจนแจ่มชัด เธอกับเขากำลังจะเล่นน้ำตก เขาเฝือกอดร่างเล็กไว้แน่น รวากับเชือกนาคบาทที่รัดนางกินรี โบหน้าก็ซุกใช้ดมกลิ่นเธอชวนให้จี้ก็จี้ ช่างเป็นความฝันที่ไร้ยางอาย แต่ทำไมหนอ เอื้อมดาวถึงรู้สึกเป็นสุข จิตใต้สำนึกคิดเรื่องอกุศลกับอาจารย์สุดหล่ออย่างไร เหตุผล

มันจึงกลายเป็นความไม่มั่นใจที่จะพบเจอใครในยามตื่น

“เออ สะลัดที่สั่งไว้กับอ้อยเบ็ง ทำเสร็จแล้วนะ เตียวว่างๆ ค่อยไปเอากัน” ลิบทิตเอ่ย เอื้อมดาวจึงยิ้มออกมาได้ จากนั้นเขาก็ชวนทุกคนในโต๊ะ “นี่ คินนี้มีตักบาตรเที่ยงคินด้วยนะ ไปกันไหม”

“ได้ๆ เตียวฉันไปกินเหล้ากับเพื่อนรอ ถึงเวลาจะออกมาหา” นางเอกละครรับปาก

“ยายบ้า ไปทำบาปแล้วก็อยากจะทำบุญอีก” กลายจักรบ่น ก่อนจะยกมือปฏิบัติกราย

“จี้ก็เหลือเราสองคนวะ แกจะไปหรือเปล่า” เขาหันไปถามเอื้อมดาว

“เอาดี จันก็อยากจะทำบุญเหมือนกัน เผื่อจะมีอะไรดีๆ เข้ามาบ้าง”

“จี้จ้อกันนะ ไม่ต้องมารีบนะ” ลิบทิตเอ่ยเพราะไม่อยากจะรบกวนเอื้อมดาวให้เป็นภาระ

ห้าทุ่มครึ่ง ลิบทิตและเอื้อมดาวช่วยกันเตรียมข้าวสารอาหารแห้งที่บริเวณประตูท่าแพ ประเพณีตักบาตรเที่ยงคิน หรือ ‘ใส่บาตรเบ็งปู้ด’ เป็นประเพณีทางภาคเหนือ ในวันขึ้นสิบห้าค่ำที่ตรงกับวันพุธ พระสงฆ์และสามเณรทุกรูปจะออกบิณฑบาตในตอนเที่ยงคิน โดยมีความแตกต่างของการนับเวลา ในเชียงใหม่ จะตักบาตรคินวันอังคารหลังเที่ยงคิน ซึ่งเป็นช่วงเวลา que ผ่านวันพุธ บรรดาพุทธศาสนิกชนชาวเหนือจะเตรียมข้าวสารอาหารแห้งไว้คอยตักบาตรที่หน้าบ้าน และตามถนนสายต่างๆ ในชุมชน

พอได้มาอยู่เชียงใหม่ เอื้อมดาวก็มักจะมาร่วมงานตักบาตรเที่ยงคินบ่อยๆ ลิบทิตเคยเล่าตำนานให้ฟังว่า ประเพณีนี้ทางภาคเหนือคงรับเอามา

จากประเทศพม่า มีความเชื่อเกี่ยวกับพระอุปคุตซึ่งเกิดหลังจากพระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานปลายพุทธศตวรรษที่สอง เมื่อท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ก็ได้ลงไปจำศีลภาวนาอยู่ ณ สะดือทะเล

ชาวล้านนาเชื่อว่าพระอุปคุตยังมีชีวิตอยู่ในรอบหนึ่งปีจะขึ้นมาโปรดชาวเมืองก่อนเวลารุ่งอรุณ ซึ่งก็คือวันขึ้นสิบห้าค่ำที่ตรงกับวันพุธ ชาวบ้านมักตื่นแต่ดึก เพื่อเตรียมอาหารไว้ตักบาตรพระอุปคุต โดยมีคติความเชื่อว่าการผู้ใดได้ทำบุญตักบาตรพระอุปคุต จะได้รับบุญใหญ่หลวง มีโชคลาภและความเป็นสิริมงคลในชีวิต

“แล้วเราจะได้เจอพระอุปคุตไหม” เอื่อมดาวถามทุกครั้งเวลาที่ได้ตักบาตรเที่ยงคืน

สิบทิศเคยเล่าอีกว่า ตามตำนานของเชียงใหม่ สามภรรยาคนหนึ่งเคยตักบาตรเณรน้อยรูปหนึ่ง แล้วก็ทำมาค้าขายจนร่ำรวย ร่ำลือว่าพวกเขาได้ตักบาตรกับพระอุปคุตตัวจริงที่จำแลงมาเป็นสามเณร หลังจากนั้นก็ได้บริจาคทรัพย์สินเพื่อสร้างวัดอุปคุตในเมืองเชียงใหม่ ตั้งแต่นั้นมา เวลาได้ตักบาตรเที่ยงคืน เอื่อมดาวมักจะจ้องเณรน้อยทุกรูป เผื่อจะได้เจอพระอุปคุตตัวจริง

“บางทีเรื่องทั้งหมด ก็อาจจะเป็นกุศโลบายให้เราได้ทำบุญทำทานพระพุทธเจ้า เจ้าแม่กวนอิม หรือแม่แต่พระอุปคุตล้วนอยู่ในใจ”

“พูดได้ดีนะ ไอ้ล่า” หญิงสาวยิ้มกว้าง

พอเห็นเพื่อนรักยิ้มได้ สิบทิศก็ค่อยโล่งใจ เห็นเธอเอาแต่จมปลักกับเรื่องความฝัน เขาก็ไม่สบายใจเท่าไร

เวลาใกล้เที่ยงคืน เริ่มมีพระสงฆ์เดินออกมาบิณฑบาตตามท้องถนน เอื่อมดาวยกมือไหว้ หลับตาอธิษฐานขอให้การตักบาตรครั้งนี้ทำให้ได้พบเจอกับพระอุปคุต

ใส่ข้าวสารอาหารแห้งเสร็จ ก็วางกรวยดอกไม้ไว้บนฝาบาตร ยกมือไหว้รับพร แต่พอลืมตา เอื่อมดาวก็พบชายหนุ่มคนหนึ่งยืนตักบาตรอีกฝั่ง

ถนน

อาจารย์คะเชนทร์

ถ้านี้เป็นฉากในละคร เหตุผลที่ทำให้เธอได้เจอเขาก็คงเป็นการทำบุญร่วมชาติแน่ๆ ชายหนุ่มมาคนเดียว และจังหวะนั้นก็บังเอิญหันมาสบตากับเอื่อมดาว เขาจึงพยักหน้าให้พร้อมส่งยิ้ม

หญิงสาวทำตัวไม่ถูก ก็มหันหน้าหลบ สิบทิศเห็นทุกอย่างจึงเริ่มไม่สบายอารมณ์ เอื่อมดาวกำลังทำใจเป็นปกติ แต่อาจารย์คนนี้ก็โผล่มาทวนใจอีก

“หรือว่า ฉันควรจะถามเขาดีวะ” อยู่ๆ เอื่อมดาวก็เอ่ยออกมา และยังแอบแลตามองอีกฝ่ายตักบาตร

“ถามอะไร”

“ก็อย่างเช่นว่า เคยรู้จักกับฉันมาก่อนหรือเปล่า ฉันว่าบางทีฉันกับเขาอาจจะมื่ออะไรเกี่ยวข้องกัน”

“เหลวไหลน่า” สิบทิศเสียงแข็ง “เลิกทำตัวไร้สาระได้แล้ว ไม่ต้องสนใจไอ้หมอนั่นก็แค่นั้น”

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่พยายามนะเว้ย แต่แกเข้าใจหรือเปล่า ว่าเวลาที่หลับไปหน้าของเขาก็ตามมาหลอน ได้ยินเสียงระล่ำก็รู้สึกประหลาด ทุกอย่างมีแต่เขา แล้วแกดูสิ ขนาดออกมาตักบาตรเที่ยงคืน ก็ยังเจอกันอีก”

“ก็ถึงบอกไปว่าให้ไปหาหมอ” เขาเอ็ดเสียงห้วน

เอื่อมดาวเงียบ ก่อนที่สิบทิศจะพยายามสงบสติอารมณ์

“แกควรกลับไปคลั่งน้องเตชิต น้องอะตอมของแกเหมือนเดิมดีกว่า แกเป็นอย่างนี้ฉันก็ไม่สบายใจนะ”

“ก็ถ้ามันทำให้แกไม่สบายใจ ฉันก็ขอโทษละกัน”

เอื่อมดาวเอ่ยแค่นั้นก่อนจะเดินจากไป สิบทิศถอนหายใจแรง แถมสบถตั้งจนคนรอบข้างสะดุ้ง